

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (druhá komora)

zo 16. marca 2016*

„Štátna pomoc — Spotrebná daň — Čiastočné odpustenie daňového dlhu v rámci vyrovnania — Rozhodnutie, ktorým sa pomoc vyhlasuje za nezlučiteľnú s vnútorným trhom a nariaďuje sa jej vymáhanie — Právo na obhajobu — Procesné práva dotknutých osôb — Kritérium súkromného veriteľa — Dôkazné bremeno“

Vo veci T-103/14,

Frucona Košice a.s., so sídlom v Košiciach (Slovensko), v zastúpení: K. Lasok, QC, B. Hartnett, barrister, O. Geiss, advokát, a J. Holmes, barrister,

žalobkyňa,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: L. Armati, P.-J. Loewenthal a K. Walkerová, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh na zrušenie rozhodnutia Komisie 2014/342/EÚ zo 16. októbra 2013 týkajúceho sa štátnej pomoci SA.18211 (C 25/05) (ex NN 21/05) poskytnutej Slovenskou republikou v prospech spoločnosti Frucona Košice a.s. (Ú. v. EÚ L 176, s. 38)

VŠEOBECNÝ SÚD (druhá komora),

v zložení: predsedníčka komory E. Martins Ribeiro, sudcovia S. Gervasoni a L. Madise (spravodajca),

tajomník: C. Heeren, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 8. septembra 2015,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: angličtina.

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

Vývoj situácie žalobkyne a vyrovnacie konanie

- 1 Žalobkyňa Frucona Košice je obchodnou spoločnosťou podľa slovenského práva, ktorá pôsobila najmä v oblasti výroby liehu a liehovín.
- 2 V období od novembra 2002 do novembra 2003 sa žalobkyňi umožnilo niekoľkokrát odložiť daňový dlh vzniknutý na spotrebnej dani, ktorú mala zaplatiť. Tieto odklady zaplataenia jej boli priznané po zriadení finančných záruk v prospech miestneho daňového úradu, do ktorého pôsobnosti patrila, t. j. daňového úradu Košice IV („ďalej len miestny daňový úrad“).
- 3 Dňa 25. februára 2004 žalobkyňa z dôvodu finančných ťažkostí, ktorým musela čeliť, nebola schopná zaplatiť spotrebnú daň, ktorú dlhovala za január 2004. Vzhľadom na zmenu právnej úpravy, ktorá nadobudla účinnosť 1. januára 2014, už žalobkyňa nemohla dosiahnuť ďalšie odloženie zaplataenia tejto spotrebnej dane.
- 4 V dôsledku toho bola žalobkyňi odňatá licencia na výrobu liehu a liehovín a ich spracovanie. Odvtedy obmedzila svoju činnosť na distribúciu liehovín pod značkou Frucona, ktoré kupovala od spoločnosti O.H., ktorá ich v súlade s dohodou so žalobkyňou vyrábala na základe licencie v jej závodoch na liehoviny.
- 5 Žalobkyňa sa tiež dostala do predĺženia v zmysle zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní.
- 6 Dňa 8. marca 2004 žalobkyňa podala na Krajský súd v Košiciach návrh na začatie vyrovnacieho konania, v ktorom navrhla svojim veriteľom, že každému zaplatí 35 % sumy svojho dlhu (ďalej len „návrh na vyrovnanie“). Celkový dlh žalobkyne dosahoval približne 644,6 milióna slovenských korún (SKK), z toho daňový dlh predstavoval 640,8 milióna SKK.
- 7 Uznesením z 29. apríla 2004 Krajský súd v Košiciach povolil začatie vyrovnacieho konania.
- 8 Na vyrovnacom pojednávaní 9. júla 2004 veritelia žalobkyne vrátane miestneho daňového úradu súhlasili s návrhom na vyrovnanie. V rámci tohto vyrovnacieho konania mal miestny daňový úrad postavenie oddeleného veriteľa vzhľadom na zábezpeky zriadené v jeho prospech pri odložení platenia spotrebnej dane dlžné zo strany žalobkyne (pozri bod 2 vyššie).
- 9 Žalobkyňa uvádza, že na to, aby umožnila miestnemu daňovému úradu posúdiť výhody návrhu na vyrovnanie a konkurzu, pred 9. júlom 2004 mu predložila najmä správu vypracovanú nezávislou audítorskou spoločnosťou (ďalej len „správa E“).
- 10 Dňa 21. júna 2004 vykonala slovenská daňová správa daňovú kontrolu v priestoroch žalobkyne. Počas tejto kontroly bola určená jej finančná situácia k 17. júnu 2004.
- 11 Rozhodnutím zo 14. júla 2004 Krajský súd v Košiciach potvrdil vyrovnanie. V súlade s ním mala byť pohľadávka slovenskej daňovej správy uspokojená do výšky 35 %, teda zaplataená vo výške približne 224,3 milióna SKK.
- 12 Listom z 20. októbra 2004 miestny daňový úrad najmä oznámil žalobkyňi, že podmienky vyrovnania, podľa ktorých nebude musieť byť zaplataená časť daňového dlhu, predstavujú nepriamu štátnu pomoc, ktorá podlieha schváleniu Komisie Európskych spoločenstiev.

- 13 Dňa 17. decembra 2004 žalobkyňa predovšetkým vyplatila miestnemu daňovému úradu sumu 224,3 milióna SKK zodpovedajúcu 35 % jej daňového dlhu. Uznesením z 30. decembra 2004 Krajský súd v Košiciach vyhlásil vyrovnanie za skončené. Dňa 18. augusta 2006 Krajský súd v Košiciach upravil sumu, ktorá mala byť zaplatená miestnemu daňovému úradu, na 224,1 milióna SKK.

Správne konanie

- 14 Dňa 15. októbra 2004 bola Komisii podaná sťažnosť týkajúca sa údajnej nezákonnej pomoci v prospech žalobkyne.
- 15 Listom zo 4. januára 2005 Slovenská republika po žiadosti Komisie o informácie informovala Komisiu o možnosti, že žalobkyňa prijala nezákonnú pomoc, a požiadala ju o schválenie tejto pomoci ako pomoci na záchranu podniku v ťažkostiach.
- 16 Po zhromaždení doplňujúcich informácií Komisia listom z 5. júla 2005 oznámila Slovenskej republike svoje rozhodnutie začať konanie vo veci formálneho zisťovania uvedené v článku 88 ods. 2 ES týkajúce sa sporného opatrenia. Toto rozhodnutie bolo uverejnené v *Úradnom vestníku Európskej únie* (Ú. v. EÚ C 233, 2005, s. 47).
- 17 Listom z 10. októbra 2005 Slovenská republika oznámila Komisii svoje pripomienky k spornému opatreniu. Rovnako listom z 24. októbra 2005 žalobkyňa oznámila Komisii svoje pripomienky k spornému opatreniu. Tieto pripomienky boli zaslané Slovenskej republike, aby mala príležitosť reagovať, čo spravila listom zo 16. decembra 2005.

Pôvodné rozhodnutie

- 18 Dňa 7. júna 2006 Komisia prijala rozhodnutie 2007/254/ES týkajúce sa štátnej pomoci C 25/05 (ex NN 21/05) poskytnutej Slovenskou republikou v prospech spoločnosti Frucona Košice a.s. (Ú. v. EÚ L 112, ďalej len „pôvodné rozhodnutie“). Výrok tohto rozhodnutia uvádzal vo svojom článku 1, že štátna pomoc poskytnutá Slovenskou republikou v prospech žalobkyne vo výške 416 515 990 SKK je nezlučiteľná so spoločným trhom, a v článku 2 nariaďoval vymáhanie tejto pomoci.

Konanie pred Súdom prvého stupňa a Súdny dvorom

- 19 Dňa 12. januára 2007 žalobkyňa podala na Súd prvého stupňa žalobu o neplatnosť pôvodného rozhodnutia.
- 20 Rozsudkom zo 7. decembra 2010, Frucona Košice/Komisnia (T-11/07, Zb., EU:T:2010:498), Všeobecný súd zamietol túto žalobu ako nedôvodnú.
- 21 Súdny dvor, na ktorý žalobkyňa podala odvolanie na základe článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, rozsudkom z 24. januára 2013, Frucona Košice/Komisnia (C-73/11 P, Zb., EU:C:2013:32), zrušil rozsudok Frucona Košice/Komisnia, už citovaný v bode 20 vyššie (EU:T:2010:498). V rámci posúdenia vecnej stránky sporu v prvostupňovom konaní Súdny dvor dospel k záveru, že Komisia tým, že v rámci posúdenia kritéria súkromného veriteľa nezohľadnila dĺžku konkurzného konania, vychádzala zo zjavne nesprávneho posúdenia, alebo že pokiaľ zohľadnila túto okolnosť, z právneho hľadiska nedostatočne odôvodnila pôvodné rozhodnutie. Súdny dvor napokon vrátil vec Všeobecnému súdu na nové konanie, aby rozhodol o žalobných dôvodoch vznesených v konaní pred ním, o ktorých nerozhodol.

- 22 V nadväznosti na rozsudok Frucona Košice/Komisía, už citovaný v bode 21 vyššie (EU:C:2013:32) a s cieľom napraviť vady zistené Súdny dvorom Komisia prijala 16. októbra 2013 rozhodnutie 2014/342/EÚ o štátnej pomoci SA.18211 (C 25/05) (ex NN 21/05) poskytnutej Slovenskou republikou v prospech spoločnosti Frucona Košice a.s. (Ú. v. EÚ L 176, 2014, s. 38, ďalej len „napadnuté rozhodnutie“), ktorého článok 1 stanovuje, že pôvodné rozhodnutie „sa zrušuje“.
- 23 Všeobecný súd následne v konaní na základe článku 117 svojho rokovacieho poriadku z 2. mája 1991 po vrátení veci Frucona Košice/Komisía, už citovanej v bode 21 vyššie (EU:C:2013:32), odôvodneným uznesením z 21. marca 2014, Frucona Košice/Komisía (T-11/07 RENV, EU:T:2014:173) zastavil konanie o žalobe o neplatnosť pôvodného rozhodnutia.

Napadnuté rozhodnutie

- 24 Ako bolo uvedené v bode 22 vyššie, Komisia prijala napadnuté rozhodnutie, ktoré nahradilo pôvodné rozhodnutie, aby napravila vady postihujúce toto posledné uvedené rozhodnutie, ako boli zistené rozsudkom Frucona Košice/Komisía, už citovaným v bode 21 vyššie (EU:C:2013:32) (odôvodnenie 10 napadnutého rozhodnutia).
- 25 Komisia v napadnutom rozhodnutí predovšetkým uviedla, že bolo nevyhnutné preskúmať v podstate otázku, či miestny daňový úrad tým, že súhlasil s návrhom na vyrovnanie a v dôsledku toho s odpustením 65 % svojej pohľadávky, sa voči žalobkyni správal ako súkromný veriteľ v trhovom hospodárstve. V tejto súvislosti spresnila, že postavenie tohto úradu ako veriteľa žalobkyne bolo nezvyčajne silné, keďže tento úrad sa nachádzal vo výhodnejšom právnom a hospodárskom postavení ako súkromní veritelia žalobkyne. Miestny daňový úrad bol totiž veriteľom vyše 99 % zapísaných pohľadávok a bol oddeleným veriteľom, ktorého pohľadávky sa mohli uspokojiť kedykoľvek počas konkurzného konania predajom zabezpečeného majetku (odôvodnenie 80 napadnutého rozhodnutia).
- 26 V prvom rade pokiaľ ide o kritérium súkromného veriteľa, Komisia najmä poznamenala, že uplatnenie tohto kritéria závisí od toho, či dotknutý členský štát poskytol hospodársku výhodu podniku inak, než vo svojom postavení orgánu verejnej moci, a že ak sa členský štát odvoláva v priebehu správneho konania na toto kritérium, v prípade pochybností mu prislúcha preukázať jednoznačným spôsobom a na základe objektívnych a overiteľných dôkazov, že vykonané opatrenie vyplýva z jeho postavenia súkromného hospodárskeho subjektu na trhu. V tejto súvislosti odkázala na rozsudok z 5. júna 2012, Komisia/EDF (C-124/10 P, Zb., EU:C:2012:318, body 81 až 85) (odôvodnenie 82 napadnutého rozhodnutia).
- 27 V odôvodnení 83 napadnutého rozhodnutia Komisia uviedla:

„V skratke, Slovenská republika tvrdí, že podľa jej názoru dané opatrenie predstavuje štátnu pomoc. Uznáva, že v čase vyrovnania sa otázka štátnej pomoci jednoducho nebrala do úvahy, a požiadala, aby sa sporné opatrenie považovalo za pomoc na záchranu. Zdá sa preto, že požiadavky uvedenej judikatúry neboli v tomto prípade dodržané a sporné opatrenie predstavuje štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ.“

- 28 V druhom rade po tom, čo v odôvodnení 84 napadnutého rozhodnutia poznamenala, že „[žalobkyňa] v tomto prípade tvrdil[a], že opatrenie nepredstavuje pomoc, a predkladá uvedené dokumenty, najmä správy dvoch audítorov“, Komisia preverila, či sa Slovenská republika správala voči žalobkyni ako súkromný veriteľ.
- 29 V tejto súvislosti Komisia po prvé porovnala vyrovnacie konanie a konkurzné konanie vzhľadom na dôkazy predložené žalobkyňou (odôvodnenia 88 až 119 napadnutého rozhodnutia), po druhé porovnala vyrovnacie konanie a daňové exekučné konanie (odôvodnenia 120 až 127 napadnutého rozhodnutia) a po tretie vyhodnotila iné dôkazy predložené slovenskými orgánmi a žalobkyňou

(odôvodnenia 128 až 138 napadnutého rozhodnutia). Komisia v podstate usúdila, že z pohľadu miestneho daňového úradu bolo tak konkurzné konanie, ako aj daňové exekučné konanie výhodnejšou alternatívou než návrh na vyrovnanie (odôvodnenia 119, 124 a 127 napadnutého rozhodnutia).

- 30 V odôvodnení 139 napadnutého rozhodnutia Komisia uviedla, že nebolo splnené kritérium súkromného veriteľa a že Slovenská republika priznala žalobkyni výhodu, ktorú by nemohla získať za trhových podmienok. V odôvodnení 140 uvedeného rozhodnutia dospela k záveru, že odpísanie dlhu odsúhlasené miestnym daňovým úradom v rámci vyrovnania predstavuje štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ. Napokon v odôvodnení 182 rovnakého rozhodnutia Komisia uviedla, že táto pomoc nie je zlučiteľná s vnútorným trhom.
- 31 Výrok napadnutého rozhodnutia sa skladá z piatich článkov.
- 32 Podľa článku 1 napadnutého rozhodnutia „[pôvodné] rozhodnutie sa zrušuje“ (pozri bod 22 vyššie).
- 33 Podľa článku 2 napadnutého rozhodnutia štátna pomoc, ktorú Slovenská republika poskytla v prospech žalobkyne vo výške 416 515 990 SKK, nie je zlučiteľná s vnútorným trhom.
- 34 V článku 3 napadnutého rozhodnutia Komisia ukladá Slovenskej republike vymáhanie spornej pomoci, ktorá sa nezákonne poskytla žalobkyni, spolu s úrokmi z omeškania.
- 35 Podľa článku 4 napadnutého rozhodnutia je Slovenská republika povinná do dvoch mesiacov po oznámení tohto rozhodnutia informovať Komisiu o opatreniach, ktoré prijala na dosiahnutie súladu s týmto rozhodnutím.
- 36 Podľa článku 5 napadnutého rozhodnutia je toto rozhodnutie určené Slovenskej republike.
- 37 Žalobkyňa dostala jedno vyhotovenie napadnutého rozhodnutia prostredníctvom slovenských orgánov 24. októbra 2013.
- 38 Dňa 14. júna 2014 bolo napadnuté rozhodnutie uverejnené v Úradnom vestníku.

Konanie a návrhy účastníkov konania

- 39 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 17. februára 2014 podala žalobkyňa žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.
- 40 Samostatným podaním do kancelárie Všeobecného súdu 18. februára 2014 žalobkyňa podala návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktorým sa v podstate domáhala odkladu výkonu článku 3 ods. 1 a 2 a článku 4 napadnutého rozhodnutia. Tento návrh bol zamietnutý uznesením predsedu Všeobecného súdu zo 6. mája 2014, pričom o trovách konania sa malo rozhodnúť neskôr.
- 41 Samostatným podaním do kancelárie Všeobecného súdu 28. júla 2014 žalobkyňa podala nový návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktorým sa v podstate domáhala odkladu výkonu článku 3 ods. 1 a 2 a článku 4 napadnutého rozhodnutia. Tento návrh bol zamietnutý uznesením predsedu Všeobecného súdu z 18. septembra 2014, pričom o trovách konania sa malo rozhodnúť neskôr.
- 42 Na základe návrhu sudcu spravodajcu Všeobecný súd (druhá komora) rozhodol o otvorení ústnej časti konania a v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania stanovených v článku 64 rokovacieho poriadku z 2. mája 1991 vyzval žalobkyňu na predloženie určitých dokumentov a Komisii písomne položil otázku. Účastníci konania týmto žiadosťiam vyhovel v stanovenej lehote.

- 43 Prednesy účastníkov konania a odpovede na otázky, ktoré im Všeobecný súd položil, boli vypočítané na pojednávaní 8. septembra 2015.
- 44 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd:
- zrušil napadnuté rozhodnutie,
 - uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.
- 45 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:
- zamietol žalobu,
 - uložil žalobkyni povinnosť nahradiť trovy konania.

Právny stav

- 46 Žalobkyňa na podporu svojej žaloby uvádza štyri žalobné dôvody. V podstate sa prvý z týchto žalobných dôvodov zakladá na porušení práva na obhajobu, druhý na nesprávnom právnom posúdení týkajúcom sa odôvodnenia 83 napadnutého rozhodnutia, tretí na nesprávnom právnom posúdení a skutkovom pochybení týkajúcom sa záveru, že konkurzné konanie bolo výhodnejšie než vyrovnanie, a štvrtý na nesprávnom právnom posúdení a skutkovom pochybení týkajúcom sa záveru, že daňové exekučné konanie bolo výhodnejšie než vyrovnanie.

O prvom dôvode založenom na porušení práva na obhajobu

- 47 V rámci prvého žalobného dôvodu žalobkyňa v podstate vytýka Komisii, že porušila jej právo na obhajobu a právo Slovenskej republiky na obhajobu. Predovšetkým uvádza, že Komisia ju mala vypočúť k niektorým skutočnostiam v spise v súvislosti s rozsudkom Frucona Košice/Komisia, už citovaným v bode 21 vyššie (EU:C:2013:32), ako aj k niektorým prvkom tohto rozsudku a mala vypočúť dotknuté osoby a Slovenskú republiku k právnym hodnoteniam a úvahám uvedeným v napadnutom rozhodnutí. Žalobkyňa v replike dodala, že tento dôvod sa má chápať v širšom zmysle ako namietajúci porušenie podstatných formálnych náležitostí, ktoré má súd preskúmať *ex offio*, keďže Komisia pri prijatí napadnutého rozhodnutia odmietla zhromaždiť všetky relevantné informácie a obmedzila sa, ako to pripustila vo vyjadrení k žalobe, iba na informácie, ktoré už mala k dispozícii pri prijatí pôvodného rozhodnutia.
- 48 Komisia namieta proti dôvodnosti všetkých týchto tvrdení.
- 49 Je potrebné postupne preskúmať tvrdenia žalobkyne založené na porušení práva na obhajobu a porušení podstatných formálnych náležitostí.
- 50 Predovšetkým a v prvom rade žalobkyňa namieta porušenie svojho práva na obhajobu.
- 51 Podľa ustálenej judikatúry rešpektovanie práva na obhajobu v akomkoľvek konaní začatom proti určitej osobe, ktoré môže viesť k aktu spôsobujúcemu jej ujmu, predstavuje základnú zásadu práva Európskej únie, ktorá musí byť zaručená aj vtedy, ak neexistuje žiadna osobitná úprava. Táto zásada vyžaduje, aby sa dotknutej osobe umožnilo už počas správneho konania účinne vyjadriť jej stanovisko k existencii a relevantnosti skutočností, výhrad a okolností uvádzaných Komisiou (rozsudky z 10. júla 1986, Belgicko/Komisia, 234/84, Zb., EU:C:1986:302, bod 27; z 9. júla 2008, Alitalia/Komisia, T-301/01, Zb.,

EU:T:2008:262, bod 169; z 15. decembra 2009, EDF/Komisia, T-156/04, Zb., EU:T:2009:505, bod 101, a z 12. mája 2011, Région Nord-Pas-de-Calais a Communauté d'Agglomération du Douaisis/Komisia, T-267/08 a T-279/08, Zb., EU:T:2011:209, bod 70).

- 52 Správne konanie vo veci štátnej pomoci sa však vedie len voči dotknutému členskému štátu. Podniky príjemcov pomoci sa považujú iba za „dotknuté osoby“ v tomto konaní. Sami osebe sa nemôžu domáhať takej kontradiktórnej diskusie s Komisiou, aká prebieha v prospech uvedeného členského štátu (rozsudky z 24. septembra 2002, Falck a Acciaierie di Bolzano/Komisia, C-74/00 P a C-75/00 P, Zb., EU:C:2002:524, body 81 a 83; Alitalia/Komisia, už citovaný v bode 51 vyššie, EU:T:2008:262, bod 170, a EDF/Komisia, už citovaný v bode 51 vyššie, EU:T:2009:505, bod 102).
- 53 Podľa tejto judikatúry sú dotknuté osoby v podstate len zdrojmi informácií pre Komisiu v rámci správneho konania začatého podľa článku 108 ods. 2 ZFEÚ. Z toho vyplýva, že dotknuté osoby si nemôžu nárokovať právo na obhajobu priznané osobám, proti ktorým sa vedie konanie, a majú len právo zúčastniť sa správneho konania v primeranom rozsahu so zreteľom na okolnosti každého konkrétneho prípadu (pozri rozsudky Alitalia/Komisia, už citovaný v bode 51 vyššie, EU:T:2008:262, bod 172 a citovanú judikatúru; EDF/Komisia, už citovaný v bode 51 vyššie, EU:T:2009:505, bod 103 a citovanú judikatúru, a Région Nord-Pas-de-Calais a Communauté d'Agglomération du Douaisis/Komisia, už citovaný v bode 51 vyššie, EU:T:2011:209, bod 74 a citovanú judikatúru).
- 54 Z toho vyplýva, že žalobkyňa nemôže namietat porušenie svojho práva na obhajobu, keďže v rámci správneho konania v oblasti štátnej pomoci jej takéto právo nebolo nijako priznané. Tento záver platí napriek tomu, že členský štát, ktorý poskytol štátnu pomoc, a žalobkyňa ako príjemca tejto pomoci môžu mať v rámci takéhoto konania protichodné záujmy (pozri v tomto zmysle rozsudok EDF/Komisia, už citovaný v bode 51 vyššie, EU:T:2009:505, bod 104).
- 55 Naproti tomu je potrebné preveriť, či sa žalobkyňa zúčastnila správneho konania v primeranom rozsahu vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudky Alitalia/Komisia, už citovaný v bode 51 vyššie, EU:T:2008:262, bod 173, a z 30. apríla 2014, Tisza Erőmű/Komisia, T-468/08, EU:T:2014:235, bod 206).
- 56 V tejto súvislosti je po prvé potrebné pripomenúť, že z ustálenej judikatúry vyplýva, že počas fázy preskúmania uvedenej v článku 108 ods. 2 ZFEÚ je Komisia povinná vyzvať dotknuté osoby, aby predložili svoje pripomienky (pozri rozsudok z 8. mája 2008, Ferriere Nord/Komisia, C-49/05 P, EU:C:2008:259, bod 68 a citovanú judikatúru). Pokiaľ ide o túto povinnosť, Súdny dvor rozhodol, že uverejnenie oznámenia v Úradnom vestníku je primeraným spôsobom na to, aby sa všetky dotknuté osoby dozvedeli o začatí konania, pričom bolo spresnené, že jediným cieľom tohto oznámenia je získať od dotknutých osôb všetky informácie, ktoré majú pomôcť Komisii pri jej budúcich úkonoch (pozri rozsudok zo 6. marca 2003, Westdeutsche Landesbank Girozentrale a Land Nordrhein-Westfalen/Komisia, T-228/99 a T-233/99, Zb., EU:T:2003:57, bod 124 a citovanú judikatúru; rozsudok Alitalia/Komisia, už citovaný v bode 51 vyššie, EU:T:2008:262, bod 171).
- 57 V prejednávanej veci je na jednej strane nesporné, že po uverejnení rozhodnutia Komisie o začatí konania vo veci formálneho zisťovania v Úradnom vestníku žalobkyňa predložila pripomienky listom z 24. októbra 2005 a rovnako predložila svoje ústne pripomienky 28. marca 2006, t. j. pred prijatím pôvodného rozhodnutia, ktoré bolo nahradené napadnutým rozhodnutím. Žalobkyňa okrem iného nespochybňuje skutočnosť, že vďaka rozhodnutiu o začatí konania vo veci formálneho zisťovania mala dostatočnú znalosť rozhodujúcich okolností a bola schopná účinne uplatniť svoje pripomienky v tejto súvislosti.
- 58 Z toho vyplýva, že v konaní vo veci formálneho zisťovania, ktoré viedlo k prijatiu pôvodného rozhodnutia, Komisia neporušila procesné práva žalobkyne, čo žalobkyňa navyše ani nespochybňuje.

- 59 Na druhej strane je rovnako nesporné, že napadnuté rozhodnutie vychádza výlučne z informácií dostupných v deň prijatia pôvodného rozhodnutia, ku ktorým mohla žalobkyňa predložiť svoje pripomienky alebo ku ktorým sama poskytla svoje pripomienky. Hoci žalobkyňa tvrdí, že Komisia uviedla v napadnutom rozhodnutí nové dôvody a úvahy, napriek tomu uznala v replike a potvrdila na pojednávaní v odpovedi na otázku Všeobecného súdu, čo bolo zaznamenané v zápisnici z pojednávania, že Komisia nezohľadnila žiadne iné informácie okrem tých, ktoré mala k dispozícii pri prijímaní pôvodného rozhodnutia.
- 60 Preto je potrebné usudzovať, že Komisia mohla zohľadniť tieto informácie s cieľom prijatia napadnutého rozhodnutia, pričom na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, nebola povinná znovu získať jej pripomienky.
- 61 Po druhé je potrebné dodať, že podľa judikatúry konanie, v ktorom má byť nahradený nezákonný akt, môže byť opätovne uskutočnené presne od okamihu, kedy došlo k protiprávnosti, bez toho, aby bola Komisia povinná znovu začať konanie tak, že by sa vrátila ďalej ako k tomuto presnému okamihu (pozri v tomto zmysle rozsudky z 12. novembra 1998, Španielsko/Komisia, C-415/96, Zb., EU:C:1998:533, bod 31; z 3. októbra 2000, Industrie des poudres sphériques/Rada, C-458/98 P, Zb., EU:C:2000:531, bod 82, a Alitalia/Komisia, už citovaný v bode 51 vyššie, EU:T:2008:262, body 99 a 142). Táto judikatúra týkajúca sa nahradenia aktu zrušeného súdom Únie sa uplatňuje aj vtedy, ak súd nezrušil dotknutý akt, pokiaľ došlo k zrušeniu a nahradeniu nezákonného aktu jeho pôvodcom (pozri v tomto zmysle rozsudok Région Nord-Pas-de-Calais a Communauté d'Agglomération du Douaisis/Komisia, už citovaný v bode 51 vyššie, EU:T:2011:209, bod 83).
- 62 V prejednávanej veci je pritom na jednej strane nesporné, že Súdny dvor v rozsudku Frucona Košice/Komisia, už citovanom v bode 21 vyššie (EU:C:2013:32, body 101 až 103), uviedol, že Komisia tým, že v rámci svojho posúdenia kritéria súkromného veriteľa nezohľadnila dĺžku konkurzného konania, vychádzala zo zjavne nesprávneho posúdenia, alebo že pokiaľ Komisia túto okolnosť zohľadnila, svoje rozhodnutie z právneho hľadiska dostatočne neodôvodnila. Naproti tomu z tohto rozsudku nijako nevyplýva, žeby Súdny dvor spochybnil konanie o preskúmaní sporného opatrenia alebo presnosť základných údajov zhromaždených počas tohto konania.
- 63 Na druhej strane je rovnako nesporné, že ako vyplýva z odôvodnenia 10 napadnutého rozhodnutia, Komisia prijala toto rozhodnutie s cieľom napraviť vady zistené Súdnym dvorom týkajúce sa pôvodného rozhodnutia. Napadnuté rozhodnutie preto obsahuje najmä posúdenie dĺžky konkurzného konania v súvislosti s posúdením kritéria súkromného veriteľa.
- 64 Za týchto okolností v súlade s judikatúrou citovanou v bode 61 vyššie Komisia nebola vôbec povinná znovu začať formálne konanie a získať nové pripomienky žalobkyne.
- 65 Z toho vyplýva, že Komisia tým, že prijala napadnuté rozhodnutie na základe informácií získaných v rámci správneho konania vedúceho k prijatiu pôvodného rozhodnutia a bez toho, aby získala nové pripomienky žalobkyne, neporušila jej právo zúčastniť sa na uvedenom konaní.
- 66 Žiadne z tvrdení uvedených žalobkyňou nemôže spochybníť tento záver.
- 67 Po prvé žalobkyňa Komisii vytýka, že jej neumožnila zaujať stanovisko k novým skutočnostiam uvedeným v napadnutom rozhodnutí, k vplyvu rozsudku Frucona Košice/Komisia, už citovaného v bode 21 vyššie (EU:C:2013:32), ku konkurzu spoločnosti L. vykonávajúcej činnosť v rovnakom odvetví, ani k niektorým otázkam rozsudku Frucona Košice/Komisia, už citovaného v bode 20 vyššie (EU:T:2010:498). V replike dodáva, že Komisia neposkytla zúčastneným osobám príležitosť predložiť informácie nevyhnutné na určenie, či sa uplatňuje jej výklad práva.

- 68 V tejto súvislosti je najskôr potrebné poznamenať, že v bodoch 141, 145, 146, 148, 177, 180, 181, 190, 191 a 198 rozsudku Frucona Košice/Komisía, už citovaného v bode 20 vyššie (EU:T:2010:498), na ktorý žalobkyňa odkazuje, Všeobecný súd v podstate konštatoval nedostatočnosť niektorých informácií a tvrdení, ktoré uviedla v správnom konaní, a neexistenciu povinnosti na strane Komisie vyžiadať si dodatočné informácie. Na druhej strane z odôvodnenia 117 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalobkyňa nepreukázala podobnosť medzi svojim vlastným prípadom a prípadom L.
- 69 Argumentácia žalobkyne sa teda v podstate sústreďuje na to, že vytýka Komisii, že nezačala znovu konanie vo veci formálneho zisťovania a nevypočula ju ku všetkým informáciám, ktoré poskytla v priebehu správneho konania vedúceho k prijatiu pôvodného rozhodnutia a ktoré Všeobecný súd v rozsudku Frucona Košice/Komisía, už citovanom v bode 20 vyššie (EU:T:2010:498), alebo Komisia v pôvodnom rozhodnutí údajne považovali za nedostatočné. Takáto argumentácia však naráža na judikatúru pripomenutú v bode 52 vyššie, podľa ktorej sa zúčastnené osoby nemôžu domáhať kontradiktórnej diskusie s Komisiou. Ak by sa totiž pripustila takáto argumentácia, jej následkom by bolo práve zavedenie takejto diskusie.
- 70 Následne, pokiaľ žalobkyňa Komisii vytýka, že nevypočula zúčastnené osoby k právnomu posúdeniu a úvahám uvedeným v napadnutom rozhodnutí, je potrebné poznamenať, že zo žiadneho ustanovenia týkajúceho sa štátnej pomoci ani z judikatúry nevyplýva povinnosť Komisie vypočúť príjemcu štátnych zdrojov k jej právnomu posúdeniu predmetného opatrenia, ani povinnosť informovať daný členský štát – alebo *a fortiori* príjemcu pomoci – o svojom stanovisku pred vydaním rozhodnutia, pokiaľ zainteresované strany a daný členský štát vyzvala na predloženie pripomienok (rozsudky z 8. júla 2004, Technische Glaswerke Ilmenau/Komisía, T-198/01, Zb., EU:T:2004:222, bod 198, a z 1. júla 2010, Nuova Terni Industrie Chimiche/Komisía, T-64/08, EU:T:2010:270, bod 168; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok z 21. januára 1999, Neue Maxhütte Stahlwerke a Lech-Stahlwerke/Komisía, T-129/95, T-2/96 a T-97/96, Zb., EU:T:1999:7, body 230 a 231). V prejednávanej veci je prítomné nesporné, že Komisia umožnila žalobkyňi predložiť svoje pripomienky k rozhodnutiu o začatí konania vo veci formálneho zisťovania.
- 71 Napokon z rovnakých dôvodov je potrebné odmietnuť tvrdenie žalobkyne založené na tom, že Komisia ju údajne nevypočula k vplyvu rozsudku Frucona Košice/Komisía, už citovaného v bode 21 vyššie (EU:C:2013:32), na svoju analýzu.
- 72 Po druhé žalobkyňa Komisii vytýka, že pred prijatím napadnutého rozhodnutia nezhrmala všetky relevantné informácie, ale že sa obmedzila iba na informácie, ktoré mala k dispozícii pri prijatí pôvodného rozhodnutia.
- 73 Nepochybne je potrebné uviesť, že ako tvrdí žalobkyňa, Súdny dvor v rámci preskúmania komplexných hospodárskych posúdení vykonaných Komisiou v oblasti štátnej pomoci najmä uviedol, že súd Únie musí preskúmať, či dôkazy predstavujú súhrn podstatných údajov, ktoré sa musia zohľadniť pri posúdení komplexnej situácie, a či sú spôsobilé opodstatniť závery, ktoré sa z nich vyvodili (rozsudok Frucona Košice/Komisía, už citovaný v bode 21 vyššie, EU:C:2013:32, bod 76). Rovnako je pravda, že podľa judikatúry citovanej žalobkyňou platí, že keď je zjavné, že by sa mohlo uplatniť kritérium súkromného veriteľa, Komisii prislúcha požiadať dotknutý členský štát, aby jej poskytol všetky relevantné informácie umožňujúce jej preveriť, či sú splnené podmienky na uplatnenie tohto kritéria (rozsudok z 21. marca 2013, Komisia/Buczek Automotive, C-405/11 P, EU:C:2013:186, bod 33).
- 74 Tieto úvahy sa však uplatňujú v rámci preskúmania dôvodnosti rozhodnutia Komisie v oblasti štátnej pomoci. Boli prítomné vyslovené pri skúmaní dôvodov vznesených v rámci odvolacieho konania a týkajúcich sa dôvodnosti posúdenia Všeobecného súdu v súvislosti s dôvodmi vzťahujúcimi sa na vecnú stránku sporných rozhodnutí a konkrétnejšie kritéria súkromného veriteľa. Naproti tomu sa Súdny dvor v rozsudkoch citovaných v bode 73 vyššie nevyslovil k odlišnej otázke zákonnosti konania vedúceho k prijatiu takéhoto rozhodnutia najmä vzhľadom na procesné práva príjemcu pomoci.

- 75 Z toho vyplýva, že tvrdenia žalobkyne zhrnuté v bode 72 vyššie sa týkajú najmä zákonnosti napadnutého rozhodnutia z vecnej stránky a nemôžu preukázať existenciu akéhokoľvek porušenia jej procesných práv. To isté by platilo pre skutočnosť, ak by sa preukázala, že pôvodné preskúmanie Komisie nebolo spoľahlivé.
- 76 Po tretie žalobkyňa tvrdí, že hoci sú úlohy dotknutého členského štátu a príjemcu pomoci v konaní vo veci formálneho zisťovania rozdielne, bolo by potrebné dbať na to, aby sa tvrdenia príjemcu vypočuli inak, pokiaľ členský štát neobráni jeho záujmy.
- 77 Na jednej strane je však vzhľadom na judikatúru citovanú v bode 54 vyššie potrebné usudzovať, že skutočnosť, že dotknutý členský štát nebráni záujmy príjemcu pomoci, nemôže byť spôsobilá zmeniť úlohu tohto príjemcu v správnom konaní, ani povahu jeho účasti na uvedenom konaní do takej miery, že by sa mu priznali porovnateľné záruky v súvislosti s právom na obhajobu ako tomuto členskému štátu.
- 78 Na druhej strane pokiaľ ide o právo príjemcu pomoci zúčastniť sa na konaní v primeranom rozsahu vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu, stačí pripomenúť, že žalobkyňa mohla v prejednávanej veci predložiť všetky informácie, ktoré považovala za relevantné a užitočné po uverejnení rozhodnutia o začatí konania vo veci formálneho zisťovania v Úradnom vestníku. Z pripomienok predložených žalobkyňou v tomto štádiu nepochybne vyplýva, že si bola vedomá skutočnosti, že slovenské orgány nepochybujú predbežné závery vyvedené v uvedenom rozhodnutí, pokiaľ ide o vymedzenie sporného opatrenia ako štátnej pomoci. V každom prípade teda mohla predložiť svoje pripomienky napriek protichodnosti stanovísk.
- 79 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že všetky tvrdenia žalobkyne, ktorými chcela v podstate preukázať, že Komisia ju mala vypočuť po vydaní rozsudku Frucona Košice/Komisía, už citovaného v bode 21 vyššie (EU:C:2013:32), sa musia odmietnuť. Rovnako z toho vyplýva, že nie je potrebné preskúmať tvrdenie založené na tom, že ak by mohla predložiť ďalšie pripomienky, napadnuté rozhodnutie by mohlo mať odlišný obsah.
- 80 V druhom rade žalobkyňa v odpovedi na otázku Všeobecného súdu na pojednávaní potvrdila, že rovnako chcela namietat porušenie práva na obhajobu Slovenskej republiky, ktorú Komisia nevypočula po vydaní rozsudku Frucona Košice/Komisía, už citovaného v bode 21 vyššie (EU:C:2013:32), ani k novým otázkam nastoleným v napadnutom rozhodnutí.
- 81 Podľa judikatúry je porušenie práva na obhajobu nezákonnosťou, ktorá je subjektívnej povahy (pozri rozsudok z 8. júla 2004, JFE Engineering a i./Komisía, T-67/00, T-68/00, T-71/00 a T-78/00, Zb., EU:T:2004:221, bod 425 a citovanú judikatúru) a ktorá preto musí byť namietaná samotným dotknutým členským štátom (rozsudok Nuova Terni Industrie Chimiche/Komisía, už citovaný v bode 70 vyššie, EU:T:2010:270, bod 186; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok Technische Glaswerke Ilmenau/Komisía, už citovaný v bode 70 vyššie, EU:T:2004:222, bod 203).
- 82 Z toho vyplýva, že žalobkyňa nemôže namietat porušenie práva na obhajobu, pri ktorom mala byť poškodenou Slovenská republika.
- 83 V druhom rade je potrebné preskúmať tvrdenie uvedené v replike, že tento žalobný dôvod by sa mal chápať širšie ako namietajúci porušenie podstatných formálnych náležitostí, ktoré by mal Všeobecný súd preskúmať z úradnej moci, keďže Komisia vo vyjadrení k žalobe pripustila, že zo svojej analýzy vylúčila všetky informácie získané po konaní vedúcom k prijatiu pôvodného rozhodnutia.
- 84 V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že porušenie podstatných formálnych náležitostí v zmysle článku 263 ZFEÚ nepochybne predstavuje dôvod týkajúci sa verejného poriadku, ktorý musí byť zohľadnený súdom Únie z úradnej moci (rozsudok z 13. decembra 2013, Maďarsko/Komisía,

T-240/10, Zb., EU:T:2013:645, bod 70; pozri tiež v tomto zmysle rozsudky zo 4. septembra 2014, Španielsko/Komisnia, C-192/13 P, Zb., EU:C:2014:2156, bod 103, a z 22. októbra 2014, Španielsko/Komisnia, C-429/13 P, Zb., EU:C:2014:2310, bod 34).

- 85 Naproti tomu žalobný dôvod týkajúci sa zákonnosti napadnutého rozhodnutia z vecnej stránky, na ktorú sa vzťahuje porušenie Zmlúv alebo akejkoľvek právnej normy týkajúcej sa ich vykonania v zmysle článku 263 ZFEÚ, môže byť súdom Únie preskúmaný len vtedy, ak ho vzniesol žalobca (rozsudky z 10. decembra 2013, Komisia/Írsko a i., C-272/12 P, Zb., EU:C:2013:812, bod 28, a z 20. marca 2014, Rouse Industry/Komisnia, C-271/13 P, EU:C:2014:175, bod 18; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok z 2. apríla 1998, Komisia/Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, Zb., EU:C:1998:154, bod 67).
- 86 V prejednávanej veci je potrebné pripomenúť, že ako vyplýva z bodov 73 až 75 vyššie, otázka, či Komisia pri posúdení kritéria súkromného veriteľa zohľadnila všetky relevantné informácie, sa týka posúdenia dôvodnosti napadnutého rozhodnutia, a nie akéhokoľvek porušenia podstatných formálnych náležitostí.
- 87 Z toho vyplýva, že je potrebné odmietnuť tvrdenia žalobkyne založené na porušení podstatných formálnych náležitostí bez toho, aby bolo potrebné posudzovať ich prípustnosť, keďže boli po prvýkrát uvedené v štádiu repliky.
- 88 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy je potrebné zamietnuť prvý žalobný dôvod ako celok.

O druhom žalobnom dôvode založenom na nesprávnom posúdení týkajúcom sa odôvodnenia 83 napadnutého rozhodnutia

- 89 V rámci druhého dôvodu na zrušenie žalobkyňa tvrdí, že odôvodnenie 83 napadnutého rozhodnutia vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, keďže Komisia v podstate nesprávne vyvodila z rozsudku Komisia/EDF, už citovaného v bode 26 vyššie (EU:C:2012:318, body 81 až 85), že samotná skutočnosť, že členský štát nezaujal stanovisko k pomoci v okamihu skutkových okolností, alebo že uvedené opatrenie sa považuje za pomoc na záchranu, znamená, že nevyhnutne ide o štátnu pomoc. V tejto súvislosti žalobkyňa po prvé poznamenáva, že pojem štátna pomoc je objektívnym pojmom a že vyhlásenia, s ktorými súhlasí členský štát, nemusia byť dôveryhodné a nemožno nimi namietat voči dotknutej osobe, ktorá spochybňuje vymedzenie sporného opatrenia ako štátnej pomoci. Po druhé nie je podľa nej nastolená otázka, v akom postavení konala v prejednávanej veci Slovenská republika, keďže mohla konať iba ako veriteľ. Preto je podľa nej nastolená iba otázka, či najmä vzhľadom na kritériá uvedené v bodoch 70 až 73 rozsudku Frucona Košice/Komisnia, už citovaného v bode 21 vyššie (EU:C:2013:32), by žalobkyňa zjavne nemohla získať spornú výhodu od súkromného veriteľa. Po tretie Komisia údajne nemala nijaký dôkaz, že miestny daňový úrad nezaobchádzal so sporným daňovým dlhom ako veriteľ, ktorý sa snaží optimalizovať sumu, ktorú je možné vymôcť. Podľa žalobkyne je pritom v tejto súvislosti relevantné iba rozhodnutie tohto orgánu, nie posúdenie slovenských orgánov, ako bolo uvedené v odôvodnení 83 napadnutého rozhodnutia. Po štvrté žalobkyňa tvrdí, že z judikatúry vyplýva, že Komisia sa nesprávne domnievala, že uvedenie kritéria súkromného veriteľa prislúcha členskému štátu.
- 90 Komisia spochybňuje dôvodnosť týchto tvrdení v podstate z dôvodu, že odôvodnenie 83 napadnutého rozhodnutia je v súlade s judikatúrou týkajúcou sa uplatniteľnosti kritéria súkromného veriteľa a že v každom prípade preskúmala informácie, ktoré mala k dispozícii, s cieľom posúdiť, či boli v danom prípade splnené podmienky na uplatnenie tohto kritéria. Po prvé Komisia tvrdí, že podľa judikatúry uplatniteľnosť kritéria súkromného veriteľa závisí od postavenia, v ktorom dotknutý členský štát priznáva podniku hospodársku výhodu, pričom spresňuje, že uvedenému členskému štátu prislúcha uviesť a jednoznačne preukázať na základe objektívnych a overiteľných dôkazov, že prijal svoje rozhodnutie v postavení hospodárskeho subjektu, a nie ako orgán verejnej moci. Ak by bolo podľa

Komisie potrebné pripustiť, že príjemca pomoci sa mohol dovolávať kritéria súkromného veriteľa, táto judikatúra by sa uplatňovala rovnako a o to viac. Po druhé podľa nej argumentácia žalobkyne vychádza z nesprávneho predpokladu, že kritérium súkromného veriteľa sa môže uplatniť bez toho, aby sa najskôr konštatovala jeho uplatniteľnosť, vzhľadom na úmysel členského štátu konať ako súkromný hospodársky subjekt. V prejednávanej veci však Slovenská republika podľa nej predložila dôkazy, ktorými sa mala vyvrátiť uplatniteľnosť tohto kritéria. Po tretie pokiaľ ide o tvrdenia žalobkyne o protichodnosti stanovísk slovenských orgánov a miestneho daňového úradu, Komisia pripomína, že účastníkom konania o preskúmanie štátnej pomoci je jedine členský štát.

- 91 Najskôr je potrebné pripomenúť, že ak nie je Zmluvami ustanovené inak, podľa článku 107 ods. 1 ZFEÚ pomoc poskytovaná v akejkoľvek forme členským štátom alebo zo štátnych prostriedkov, ktorá narúša hospodársku súťaž alebo hrozí narušením hospodárskej súťaže tým, že zvýhodňuje určitých podnikateľov alebo výrobu určitých druhov tovaru, je nezlučiteľná s vnútorným trhom, pokiaľ ovplyvňuje obchod medzi členskými štátmi.
- 92 Pojem pomoc zahŕňa nielen pozitívne plnenia, ako sú subvencie, ale aj opatrenia, ktoré rôznymi formami znižujú výdavky, ktoré obvykle zaťažujú rozpočet podniku, a tak síce nie sú subvenciami v úzkom zmysle slova, ale majú rovnakú povahu a účinky (rozsudky z 1. decembra 1998, *Ecotrade*, C-200/97, Zb., EU:C:1998:579, bod 34; *Frucona Košice/Komisia*, už citovaný v bode 21 vyššie, EU:C:2013:32, bod 69, a *Komisia/Buczek Automotive*, už citovaný v bode 73 vyššie, EU:C:2013:186, bod 30).
- 93 Podmienky, ktoré musí opatrenie splniť na to, aby patrilo pod pojem „pomoc“ v zmysle článku 107 ZFEÚ, však nie sú splnené, ak prijímajúci podnik mohol získať rovnakú výhodu, ako je tá, ktorá mu bola daná k dispozícii vo forme štátnych prostriedkov, za okolností zodpovedajúcich bežným trhovým podmienkam (rozsudky *Frucona Košice/Komisia*, už citovaný v bode 21 vyššie, EU:C:2013:32, bod 70, a *Komisia/Buczek Automotive*, už citovaný v bode 73 vyššie, EU:C:2013:186, bod 31; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok *Komisia/EDF*, už citovaný v bode 26 vyššie, EU:C:2012:318, bod 78 a citovanú judikatúru).
- 94 Ak verejnoprávny veriteľ poskytuje úľavy pri platení dlhu, ktorý mu dlhuje podnik, toto posúdenie sa uskutočňuje v zásade uplatnením kritéria súkromného veriteľa. Toto kritérium, keď je uplatniteľné, sa totiž nachádza medzi prvkami, ktoré je Komisia povinná zohľadniť na preukázanie existencie takejto pomoci (rozsudky *Frucona Košice/Komisia*, už citovaný v bode 21 vyššie, EU:C:2013:32, bod 71, a *Komisia/Buczek Automotive*, už citovaný v bode 73 vyššie, EU:C:2013:186, bod 32; pozri tiež v tomto zmysle rozsudky z 29. apríla 1999, *Španielsko/Komisia*, C-342/96, Zb., EU:C:1999:210, bod 46, a z 29. júna 1999, *DM Transport*, C-256/97, Zb., EU:C:1999:332, bod 24).
- 95 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že v rámci kritéria súkromného investora v trhovom hospodárstve Súdny dvor rozhodol, že uplatniteľnosť tohto kritéria závisí v konečnom dôsledku od toho, či dotknutý členský štát priznal hospodársku výhodu podniku, ktorého je vlastníkom, vo svojom postavení akcionára, a nie vo svojom postavení orgánu verejnej moci (rozsudok *Komisia/EDF*, už citovaný v bode 26 vyššie, EU:C:2012:318, bod 81).
- 96 Podobne je potrebné usudzovať, že uplatniteľnosť kritéria súkromného veriteľa závisí v konečnom dôsledku od toho, či dotknutý členský štát priznal hospodársku výhodu podniku inak než vo svojom postavení orgánu verejnej moci (pozri v tomto zmysle rozsudok *EDF/Komisia*, už citovaný v bode 51 vyššie, EU:T:2009:505, bod 224). Z judikatúry totiž vyplýva, že ak orgán verejnej moci poskytuje úľavy pri platení dlhu, ktorý mu dlhuje podnik, jeho správanie sa musí porovnávať so správaním súkromného veriteľa usilujúceho sa o zaplatenie súm, ktoré mu dlhuje dlžník nachádzajúci sa vo finančných ťažkostiach (rozsudky z 11. júla 2002, *HAMSA/Komisia*, T-152/99, Zb., EU:T:2002:188, bod 167, a zo 17. mája 2011, *Buczek Automotive/Komisia*, T-1/08, Zb., EU:T:2011:216, bod 70; pozri tiež v tomto zmysle rozsudky *Španielsko/Komisia*, už citovaný v bode 94 vyššie, EU:C:1999:210, bod 46, a *DM Transport*, už citovaný v bode 94 vyššie, EU:C:1999:332, bod 24). V tomto druhu

situácií je relevantné kritérium súkromného hospodárskeho subjektu a v dôsledku toho súkromného veriteľa, pretože správanie si môže osvojiť, prinajmenšom v zásade, aj súkromný hospodársky subjekt s cieľom dosiahnuť zisk (pozri v tomto zmysle rozsudok EDF/Komisia, už citovaný v bode 51 vyššie, EU:T:2009:505, bod 224).

- 97 V rámci kritéria súkromného investora v trhovom hospodárstve Súdny dvor okrem iného rozhodol, že ak sa členský štát odvoláva v priebehu správneho konania na uvedené kritérium, prináleží mu v prípade pochybností preukázať jednoznačným spôsobom a na základe objektívnych a overiteľných dôkazov, že vykonané opatrenie vyplýva z jeho postavenia ako akcionára (rozsudok Komisia/EDF, už citovaný v bode 26 vyššie, EU:C:2012:318, bod 82). Z týchto dôkazov musí jasne vyplývať, že dotknutý členský štát prijal predtým alebo súčasne s poskytnutím predmetnej ekonomickej výhody rozhodnutie vykonať prostredníctvom skutočne vykonaného opatrenia investíciu do ovládaného verejného podniku (pozri rozsudok Komisia/EDF, už citovaný v bode 26 vyššie, EU:C:2012:318, bod 83 a citovanú judikatúru). V tejto súvislosti možno najmä zohľadniť prvky, z ktorých vyplýva, že toto rozhodnutie je založené na ekonomickom posúdení porovnateľnom s tým, ktoré by vykonal za okolností daného prípadu racionálny súkromný investor nachádzajúci sa v situácii, ktorá je čo najbližšia situácii uvedeného členského štátu, pred tým, ako by pristúpil k uvedenej investícii, na účely určenia budúcej návratnosti takejto investície (rozsudok Komisia/EDF, už citovaný v bode 26 vyššie, EU:C:2012:318, bod 84). Na druhej strane ekonomické posúdenia vykonané po poskytnutí uvedenej výhody, retrospektívne konštatovanie efektívnej návratnosti investície vykonanej dotknutým členským štátom alebo neskoršie odôvodnenia výberu naozaj prijatého postupu nemôžu postačovať na preukázanie, že tento členský štát prijal predtým alebo súčasne s poskytnutím ekonomickej výhody takéto rozhodnutie ako akcionár (pozri rozsudok Komisia/EDF, už citovaný v bode 26 vyššie, EU:C:2012:318, bod 85 a citovanú judikatúru).
- 98 Z tejto judikatúry vyplýva, že ak dotknutý členský štát predloží Komisii dôkazy požadovanej povahy, prináleží jej vykonať celkové posúdenie, pričom zohľadní okrem dôkazov poskytnutých týmto členským štátom aj akýkoľvek iný relevantný dôkaz, ktorý jej umožní určiť, či predmetné opatrenie vyplýva z postavenia uvedeného členského štátu ako akcionára alebo z postavenia orgánu verejnej moci (pozri v tomto zmysle rozsudok Komisia/EDF, už citovaný v bode 26 vyššie, EU:C:2012:318, bod 86).
- 99 V napadnutom rozhodnutí Komisia pripomenula, že v rozhodnutí o začatí konania vo veci formálneho zisťovania vyslovila pochybnosti, či sa Slovenská republika správala voči žalobkyni ako súkromný veriteľ (odôvodnenie 78 napadnutého rozhodnutia). Po uvedení, že podmienky vyrovnania boli rovnaké pre súkromných veriteľov aj miestny daňový úrad (odôvodnenie 79 napadnutého rozhodnutia), poznamenala, že postavenie tohto úradu ako veriteľa bolo nezvyčajne silné. Z toho vyvodila, že „preto je potrebné preskúmať, či daňový úrad využil všetky pre neho dostupné prostriedky na získanie najvyššej možnej výšky uspokojenia svojich pohľadávok, ako by to urobil veriteľ v trhovom hospodárstve“ (odôvodnenie 80 napadnutého rozhodnutia).
- 100 V tejto súvislosti Komisia predovšetkým pripomenula, v odôvodneniach 81 a 82 napadnutého rozhodnutia, judikatúru týkajúcu sa uplatnenia kritéria súkromného veriteľa, v podstate citovanú v bodoch 93 a 94 vyššie, a uplatniteľnosti tohto kritéria, analogicky s judikatúrou pripomenutou v bodoch 95 a 97 vyššie. Následne po uvedení toho, čo je obsahom odôvodnení 83 a 84 napadnutého rozhodnutia, Komisia pristúpila k uplatneniu tohto kritéria:
- „(83) V skratke, Slovenská republika tvrdí, že podľa jej názoru dané opatrenie predstavuje štátnu pomoc. Uznáva, že v čase vyrovnania sa otázka štátnej pomoci jednoducho nebrala do úvahy, a požiadala, aby sa sporné opatrenie považovalo za pomoc na záchranu. Zdá sa preto, že požiadavky uvedenej judikatúry neboli v tomto prípade dodržané a sporné opatrenie predstavuje štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ.
- (84) Prijemca v tomto prípade tvrdil, že opatrenie nepredstavuje pomoc, a predkladá uvedené dokumenty, najmä správy dvoch audítorov.“

- 101 V prvom rade je potrebné uviesť, že na rozdiel od výkladu navrhnutého Komisiou v jej písomných podaniach a na pojednávaní z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že táto inštitúcia v podstate považovala kritérium súkromného veriteľa za uplatniteľné. Tento výklad je nevyhnutný najmä vzhľadom na odôvodnenia 78 a 80 napadnutého rozhodnutia, ako sú uvedené v bode 99 vyššie. Vyplýva tiež z odôvodnenia 84 napadnutého rozhodnutia, v ktorom Komisia poznamenáva uvedenie tohto kritéria samotnou žalobkyňou, pričom žalobkyňa predložila v tejto súvislosti dokumenty pred rozhodnutím Komisie o vecnom uplatnení tohto kritéria.
- 102 Tento výklad napadnutého rozhodnutia nie je spochybnený odôvodnením 83 napadnutého rozhodnutia. Uvedenie „citovanej judikatúry“ v tomto odôvodnení sa totiž vzhľadom na svoju všeobecnosť a nepresnosť týka tak judikatúry týkajúcej sa uplatniteľnosti kritéria súkromného veriteľa, ako aj judikatúry týkajúcej sa uplatnenia tohto kritéria, z ktorých prvá bola uvedená v odôvodnení 82 a druhá v odôvodnení 81 napadnutého rozhodnutia. Inými slovami, záver Komisie, že „zdá sa preto, že požiadavky uvedenej judikatúry neboli v tomto prípade dodržané a sporné opatrenie predstavuje štátnu pomoc“ možno chápať nielen tak, že kritérium súkromného veriteľa sa neuplatňuje, ako to teraz tvrdí Komisia, ale aj tak, že vzhľadom na dôkazy predložené Slovenskou republikou neboli splnené podmienky na jeho uplatnenie. Vzhľadom úvahy uvedené v bode 101 vyššie je nevyhnutný tento posledný uvedený výklad, na rozdiel od stanoviska zastávaného Komisiou.
- 103 Hoci je pravda, že Komisia nemohla v odôvodnení 83 napadnutého rozhodnutia vyvodiť iba z kvalifikácie sporného opatrenia Slovenskou republikou ako štátnej pomoci záver, že toto opatrenie skutočne predstavuje takúto pomoc, stále platí, že v každom prípade posudzovala kritérium súkromného veriteľa z vecnej stránky a preskúmala všetky konštitutívne podmienky štátnej pomoci.
- 104 Z toho vyplýva, že tento žalobný dôvod, ktorý smeruje voči záveru, že sporné opatrenie sa musí považovať za štátnu pomoc, keďže to navrhla Slovenská republika, nie je účinný. Tento záver je nevyhnutný aj bez toho, aby bolo potrebné preskúmať ostatné tvrdenia, zhrnuté v bode 89 vyššie, ktoré žalobkyňa uviedla najmä ako odpoveď na tvrdenia Komisie. Tieto tvrdenia totiž mali preukázať existenciu nesprávneho právneho posúdenia týkajúceho sa odôvodnenia 83 napadnutého rozhodnutia a nemajú vplyv na neúčinnosť tohto pochybenia.
- 105 Vyplýva z toho tiež, že Všeobecný súd by nemal, ako mu to v podstate navrhuje Komisia tak v rámci preskúmania druhého žalobného dôvodu, ako aj v rámci tretieho a štvrtého žalobného dôvodu, ktoré sa týkajú uplatnenia kritéria súkromného veriteľa, konštatovať neuplatniteľnosť tohto kritéria v prejednávanej veci. Takéto konštatovanie by ho totiž viedlo k tomu, že svojim vlastným posúdením by nahradil posúdenie Komisie.
- 106 Podľa judikatúry pritom v rámci preskúmania zákonnosti upraveného v článku 263 ZFEÚ má Všeobecný súd právomoc rozhodnúť o žalobách podaných z dôvodu nedostatku právomoci, porušenia podstatných formálnych náležitostí, porušenia Zmluvy FEÚ alebo akejkoľvek právnej normy týkajúcej sa jej uplatňovania, alebo zneužitia právomocí. Článok 264 ZFEÚ stanovuje, že ak je žaloba opodstatnená, vyhlási sa napadnutý akt za neplatný. Všeobecný súd teda nemôže v žiadnom prípade svojim odôvodnením nahradiť odôvodnenie autora napadnutého aktu (pozri rozsudky Frucona Košice/Komisia, už citovaný v bode 21 vyššie, EU:C:2013:32, bod 89 a citovanú judikatúru, a z 28. februára 2013, Portugalsko/Komisia, C-246/11 P, EU:C:2013:118, bod 85 a citovanú judikatúru).
- 107 V druhom rade je potrebné dodať, že aj za predpokladu, že odôvodnenie 83 napadnutého rozhodnutia by sa malo chápať v tom zmysle, ako to teraz tvrdí Komisia, že odmietla uplatniteľnosť kritéria súkromného veriteľa v prejednávanej veci, toto odôvodnenie by bolo postihnuté nesprávnym právnym posúdením, ktoré by bolo v každom prípade neúčinné vo vzťahu k zákonnosti napadnutého rozhodnutia vzhľadom na dôvody uvedené v bodoch 103 a 104 vyššie a v bode 127 nižšie.

- 108 V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že analogicky k judikatúre citovanej v bode 97 vyššie ak sa členský štát dovoľáva v priebehu správneho konania kritéria súkromného veriteľa, prislúcha mu v prípade pochybností preukázať jednoznačným spôsobom a na základe objektívnych a overiteľných dôkazov, ako sú dôkazy uvedené v tomto bode, že vykonané opatrenie vyplýva z jeho postavenia súkromného hospodárskeho subjektu.
- 109 Je však potrebné poznamenať, že z tejto judikatúry nevyplýva, že ak sa dotknutý členský štát nedovoľáva kritéria súkromného veriteľa a domnieva sa, že sporné opatrenie predstavuje štátnu pomoc, Komisia sa môže iba z tohto dôvodu zbaviť povinnosti akéhokoľvek preskúmania uvedeného kritéria alebo ho vyhlásiť za neuplatniteľné. Naproti tomu kritérium súkromného veriteľa môže byť uvedené príjemcom pomoci.
- 110 Podľa judikatúry totiž najskôr v oblasti štátnej pomoci, keď Komisia rozhoduje o začatí konania vo veci formálneho zisťovania, prináleží dotknutému členskému štátu a príjemcom predmetného opatrenia, aby uplatnili svoje tvrdenia vedúce k preukázaniu toho, že predmetné opatrenie nepredstavuje pomoc alebo že je zlučiteľné s vnútorným trhom, keďže predmetom konania vo veci formálneho zisťovania je práve objasniť Komisii všetky údaje vo veci (pozri rozsudky z 28. novembra 2008, *Hotel Cipriani a i./Komisia*, T-254/00, T-270/00 a T-277/00, Zb., EU:T:2008:537, bod 208 a citovanú judikatúru, a z 20. septembra 2011, *Regione autonoma della Sardegna a i./Komisia*, T-394/08, T-408/08, T-453/08 a T-454/08, Zb., EU:T:2011:493, bod 246 a citovanú judikatúru).
- 111 Kritérium súkromného veriteľa však nepredstavuje výnimku, ktorá by sa uplatňovala len na žiadosť členského štátu, keď sú naplnené znaky tvoriace pojem štátna pomoc nezlučiteľná s vnútorným trhom, uvedený v článku 107 ods. 1 ZFEÚ. Z bodu 94 tohto rozsudku totiž vyplýva, že toto kritérium, keď je uplatniteľné, sa nachádza medzi prvkami, ktoré je Komisia povinná zohľadniť na preukázanie existencie takejto pomoci (pozri analogicky rozsudok *Komisia/EDF*, už citovaný v bode 26 vyššie, EU:C:2012:318, bod 103).
- 112 Z toho vyplýva, že okrem skutočnosti, že vzhľadom na judikatúru citovanú v bode 111 vyššie nie je možnosť dovoľávať sa kritéria súkromného veriteľa nijako vyhradená len pre dotknutý členský štát, by výklad judikatúry, podľa ktorého by sa príjemca pomoci nemohol dovoľávať kritéria súkromného veriteľa len z dôvodu, že dotknutý členský štát neuviedol toto kritérium ani nespochybnil vymedzenie sporného opatrenia ako štátnej pomoci, nebol v súlade s judikatúrou uvedenou v bode 110 vyššie, podľa ktorej príjemca môže uvádzať tvrdenia, ktorými sa má preukázať, že sporné opatrenia nepredstavuje štátnu pomoc.
- 113 Následne, v bode 61 rozsudku z 24. októbra 2013, *Land Burgenland a i./Komisia* (C-214/12 P, C-215/12 P a C-223/12 P, Zb., EU:C:2013:682), Súdny dvor poznamenal, že v tejto veci ani v správnom konaní, ani pred Všeobecným súdom orgán, ktorý priznal hospodársku výhodu, dotknutý členský štát a príjemca pomoci neuviedli prvky, z ktorých by bolo zrejmé, že sporné opatrenie vychádzalo z hospodárskych hodnotení uskutočnených uvedeným orgánom s cieľom určiť jeho návratnosť, z čoho možno vyvodiť, že okrem dotknutého členského štátu sa aj príjemca pomoci môže dovoľávať kritéria súkromného veriteľa, pričom prípadne preukáže, že uvedený štát rozhodol o spornom opatrení vo svojom postavení hospodárskeho subjektu.
- 114 Napokon je potrebné uviesť, že judikatúra uvedená v bodoch 97 a 108 vyššie sa musí vykladať v rámci okolností veci, ktorá viedla k rozsudku *Komisia/EDF*, už citovanému v bode 26 vyššie (EU:C:2012:318, bod 82), t. j. v rámci uvedenia kritéria súkromného investora v trhovom hospodárstve samotným členským štátom. Keďže Súdnemu dvoru nebola položená otázka, či sa príjemca môže dovoľávať tohto kritéria, ak dotknutý členský štát tvrdí, že sporné opatrenie sa musí považovať za štátnu pomoc, nemalo by sa z tohto rozsudku vyvodzovať, že iba tento členský štát sa môže platne dovoľávať uvedeného kritéria.

- 115 Je však potrebné uviesť, že príjemcovi pomoci, ktorý uvádza kritérium súkromného veriteľa, prislúcha v prípade pochybností rovnako ako členskému štátu, ktorý sa ho dovoľáva, preukázať jednoznačným spôsobom a na základe objektívnych a overiteľných dôkazov, že vykonané opatrenie vyplýva z postavenia uvedeného členského štátu ako hospodárskeho subjektu.
- 116 V prejednávanej veci Slovenská republika nepochybne neuviedla kritérium súkromného veriteľa a navrhla vymedziť sporné opatrenie ako štátnu pomoc. Žalobkyňa však namietala toto kritérium počas konania vo veci formálneho zisťovania a ako vyplýva z odôvodnenia 84 napadnutého rozhodnutia, predložila dokumenty na podporu tohto tvrdenia, vrátane najmä správ dvoch audítorov.
- 117 Za týchto okolností na jednej strane vzhľadom najmä na bod 112 vyššie by Komisia nemala odvodzovať iba zo skutočnosti, že členský štát sa domnieval, že sporné opatrenie predstavuje štátnu pomoc, a nedovoľával sa kritéria súkromného veriteľa, že toto kritérium nie je uplatniteľné v prejednávanej veci.
- 118 Na druhej strane vzhľadom na judikatúru uvedenú v bodoch 95, 97 a 98 vyššie je potrebné usudzovať, že pokiaľ sa žalobkyňa dovoľavala uvedeného kritéria a predložila dokumenty v tejto súvislosti, Komisii prislúchalo preveriť, či uvedené dokumenty zodpovedajú požiadavkám uvedeným v tejto judikatúre a v prípade kladnej odpovede pristúpiť k celkovému posúdeniu, pričom okrem poskytnutých dôkazov mala zohľadniť aj akúkoľvek inú skutočnosť relevantnú v prejednávanej veci, ktorá jej umožní určiť, či sporné opatrenie vyplýva z postavenia členského štátu ako hospodárskeho subjektu alebo z jeho postavenia ako orgánu verejnej moci. Hoci je pravda, že Komisia v odôvodneniach 47 a 107 napadnutého rozhodnutia konštatovala, že na rozdiel od toho, čo tvrdila žalobkyňa, sa nepreukázalo, že správa E bola poskytnutá miestnemu daňovému úradu pred tým, ako súhlasil s vyrovnaním, je potrebné konštatovať, že Komisia sa nevyjadřila k charakteristickým vlastnostiam uvedených dokumentov a nepristúpila k uvedenému celkovému posúdeniu s cieľom určiť uplatniteľnosť kritéria v danom prípade.
- 119 Na doplnenie je v každom prípade potrebné poznamenať, že rozsudok Komisia/EDF, už citovaný v bode 26 vyššie, (EU:C:2012:318, body 81 až 85), ktorý objasnil podmienky uplatniteľnosti kritéria súkromného investora v trhovom hospodárstve a z ktorého Komisia vychádzala pri svojom tvrdení, že kritérium súkromného veriteľa nie je v prejednávanej veci uplatniteľné, bol vyhlásený 5. júna 2012, teda jeden mesiac pred pojednávaním, ktoré sa uskutočnilo 5. júla 2012 vo veci, ktorá viedla k rozsudku Frucona Košice/Komisnia, už citovanému v bode 21 vyššie (EU:C:2013:32). Okrem toho je nesporné, že v tomto poslednom uvedenom rozsudku Súdny dvor zohľadnil niektoré úvahy vychádzajúce z rozsudku Komisia/EDF, už citovaného v bode 26 vyššie, (EU:C:2012:318).
- 120 Je pravda, že v rozsudku Frucona Košice/Komisnia, už citovanom v bode 21 vyššie, (EU:C:2013:32) sa Súdny dvor nevyjadřil výslovne ku kritériu súkromného veriteľa, ako to v podstate tvrdí Komisia. Podľa jej tvrdení navyše táto otázka nebola prebratá v rámci odvolania.
- 121 Je však nesporné, že v bodoch 68 až 91 a 100 až 104 rozsudku Frucona Košice/Komisnia, už citovaného v bode 21 vyššie (EU:C:2013:32), Súdny dvor rozhodol o dôvodnosti posúdenia, zo strany Všeobecného súdu aj Komisie, podmienok uplatnenia kritéria súkromného veriteľa v rozsudku Frucona Košice/Komisnia, už citovanom v bode 20 vyššie (EU:T:2010:498) a pôvodnom rozhodnutí.
- 122 Uplatniteľnosť kritéria súkromného veriteľa je pritom nevyhnutnou podmienkou predchádzajúcou jeho uplatneniu, ako vyplýva okrem iného z bodu 71 rozsudku Frucona Košice/Komisnia, už citovaného v bode 21 vyššie (EU:C:2013:32), v ktorom Súdny dvor uviedol, že ak je toto kritérium uplatniteľné, patrí medzi skutočnosti, ktoré je Komisia povinná zohľadniť pri preukazovaní existencie pomoci.
- 123 Preto vzhľadom na to, že Súdny dvor uskutočnil posúdenie podmienok uplatnenia kritéria súkromného veriteľa, je potrebné uviesť, že implicitne, ale nevyhnutne považoval toto kritérium za uplatniteľné.

- 124 Na jednej strane je tento záver nevyhnutný o to viac, že hoci Komisia v pôvodnom rozhodnutí konštatovala, že podmienky uplatnenia kritéria súkromného veriteľa neboli splnené a Všeobecný súd z vecnej stránky odmietol žalobné dôvody a tvrdenia smerujúce proti časti odôvodnenia, z ktorej vychádzalo toto konštatovanie, Súdny dvor – ktorý po zrušení rozsudku Frucona Košice/Komisía, už citovaného v bode 20 vyššie (EU:T:2010:498), rozhodoval v spore v prvostupňovom konaní podľa článku 61 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora – v podstate rozhodol, že posúdenie uvedeného kritéria v pôvodnom rozhodnutí vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia alebo prinajmenšom bolo postihnuté nedostatočnosťou odôvodnenia (rozsudok Frucona Košice/Komisía, už citovaný v bode 21 vyššie, EU:C:2013:32, body 101 až 103).
- 125 Na druhej strane záver vyvedený v bode 123 vyššie je nevyhnutný bez ohľadu na skutočnosť, že podľa tvrdení uvedených Komisiou nebola vo veci vedúcej k rozsudku Frucona Košice/Komisía, už citovanom v bode 21 vyššie (EU:C:2013:32), spochybnená uplatniteľnosť kritéria súkromného veriteľa. Podľa ustálenej judikatúry totiž hoci súd rozhoduje len o návrhu účastníkov konania, ktorí sú príslušní vymedziť rozsah sporu, nemôže byť viazaný len tvrdeniami, na ktoré títo účastníci na účely podpory svojich tvrdení odkazujú, pretože by bol inak nútený založiť svoje rozhodnutie na chybných právnych úvahách (uznesenia z 27. septembra 2004, UER/M6 a i., C-470/02 P, EU:C:2004:565, bod 69; z 13. júna 2006, Mancini/Komisía, C-172/05 P, Zb. VS, EU:C:2006:393, bod 41, a rozsudok z 21. septembra 2010, Švédsko a i./API a Komisia, C-514/07 P, C-528/07 P a C-532/07 P, Zb., EU:C:2010:541, bod 65). Z toho vyplýva, že na to, aby sa Súdny dvor vyhol odôvodneniu svojho rozsudku, ktorým v podstate vyhlásil neplatnosť časti odôvodnenia, o ktoré sa opieral záver, že neboli splnené podmienky uplatnenia kritéria súkromného veriteľa, a ktoré predpokladá uplatniteľnosť tohto kritéria, chybnými právnymi úvahami, Súdny dvor by mohol aj v prípade neexistencie akéhokoľvek spochybnenia konštatovať jeho neuplatniteľnosť. Keďže Súdny dvor to neurobil, je potrebné konštatovať, že v danom prípade zamýšľal potvrdiť uplatniteľnosť tohto kritéria.
- 126 Preto ak by bolo teraz potrebné odmietnuť uplatniteľnosť kritéria súkromného veriteľa na okolnosti prejednávanej veci, ako to navrhuje Komisia, bola by narušená právna sila rozhodnutej veci, ktorú nadobudol rozsudok Frucona Košice/Komisía, už citovaný v bode 21 vyššie (EU:C:2013:32).
- 127 Z toho vyplýva, že argumentácia Komisie, ktorou chce preukázať neuplatniteľnosť kritéria súkromného veriteľa, nemôže uspieť. V dôsledku toho napadnuté rozhodnutie v rozsahu, v akom odôvodnenie 83 napadnutého rozhodnutia obsahuje záver, že uvedené kritérium je v prejednávanej veci neuplatniteľné, vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Vzhľadom na to, že Komisia z vecnej stránky preskúmala toto kritérium, však toto pochybenie samo osebe nemôže odôvodniť zrušenie napadnutého rozhodnutia.
- 128 So zreteľom na všetky predchádzajúce úvahy je potrebné zamietnuť druhý žalobný dôvod, ktorý uviedla žalobkyňa, ako neúčinný.

O treťom žalobnom dôvode založenom na nesprávnom právnom posúdení a skutkovom pochybení týkajúcom sa záveru, že konkurzné konanie bolo výhodnejšie než vyrovnanie

- 129 V rámci tretieho žalobného dôvodu žalobkyňa spochybňuje záver Komisie, že súkromný veriteľ by si bol zvolil konkurzné konanie, nie vyrovnanie. Tento žalobný dôvod sa ďalej delí na šesť skupín tvrdení, z ktorých prvá sa týka všeobecnej kritiky prístupu Komisie, druhá hodnotenia Komisie v súvislosti s výťažkom z predaja majetku žalobkyne v rámci konkurzu, tretia a piata dĺžky konkurzného konania a šiesta pochybenia vzťahujúceho sa na odôvodnenie 92 napadnutého rozhodnutia.

Úvodné pripomenutie judikatúry

- 130 Pred preskúmaním dôvodnosti porovnávacieho hodnotenia konkurzného konania a vyrovnacieho konania zo strany Komisie vzhľadom na tvrdenia žalobkyne je najskôr potrebné pripomenúť relevantnú judikatúru týkajúcu sa uplatnenia kritéria súkromného veriteľa, rozdelenia dôkazného bremena v súvislosti so splnením podmienok uplatnenia tohto kritéria a súdneho preskúmania posúdenia rovnakého kritéria.
- 131 V prvom rade, ako bolo uvedené v bodoch 92 až 94 tohto rozsudku, pojem štátna pomoc zahŕňa opatrenia, ktoré rôznymi formami znižujú výdavky, ktoré obvykle zaťažujú rozpočet podniku. Podmienky, ktoré musí opatrenie splniť na to, aby patrilo pod pojem pomoc, však nie sú splnené, ak prijímajúci podnik mohol získať rovnakú výhodu za okolností zodpovedajúcich bežným trhovým podmienkam, pričom v prípade, ak verejnoprávny veriteľ poskytuje podniku úľavy pri platení dlhu, toto posúdenie sa uskutočňuje v zásade uplatnením kritéria súkromného veriteľa.
- 132 Takéto platobné úľavy predstavujú štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ vtedy, ak vzhľadom na význam takto získanej hospodárskej výhody by prijímajúci podnik takéto úľavy zjavne nezískal od súkromného veriteľa nachádzajúceho sa voči nemu v situácii, ktorá by bola najbližšia možná situácii verejnoprávneho veriteľa usilujúceho sa o zaplatenie súm, ktoré mu dlhuje dlžník nachádzajúci sa vo finančných ťažkostiach (pozri rozsudky Frucona Košice/Komisnia, už citovaný v bode 21 vyššie, EU:C:2013:32, bod 72 a citovanú judikatúru, a Komisia/Buczek Automotive, už citovaný v bode 73 vyššie, EU:C:2013:186, bod 46 a citovanú judikatúru).
- 133 Komisii teda prináleží uskutočniť celkové posúdenie zohľadnením všetkých relevantných okolností, ktoré jej v danom prípade umožnia určiť, či prijímajúci podnik zjavne nemohol získať úľavy porovnateľné s úľavami od takéhoto súkromného veriteľa (rozsudky Frucona Košice/Komisnia, už citovaný v bode 21 vyššie, EU:C:2013:32, bod 73, a Komisia/Buczek Automotive, už citovaný v bode 73 vyššie, EU:C:2013:186, bod 47; pozri tiež analogicky rozsudok Komisia/EDF, už citovaný v bode 26 vyššie, EU:C:2012:318, bod 86).
- 134 V tejto súvislosti sa za relevantnú musí považovať akákoľvek informácia, ktorá môže nezanedbateľným spôsobom ovplyvniť rozhodovací proces primerane opatrného a starostlivého súkromného veriteľa nachádzajúceho sa v situácii, ktorá je najbližšia možná situácii verejnoprávneho veriteľa, a usilujúceho sa o zaplatenie súm, ktoré mu dlhuje dlžník nachádzajúci sa vo finančných ťažkostiach (rozsudky Frucona Košice/Komisnia, už citovaný v bode 21 vyššie, EU:C:2013:32, bod 78, a Komisia/Buczek Automotive, už citovaný v bode 73 vyššie, EU:C:2013:186, bod 54).
- 135 Okrem toho z judikatúry vyplýva, že ak aby primerane opatrný a starostlivý súkromný veriteľ nachádzajúci sa v situácii, ktorá by bola najbližšia možná situácii slovenských orgánov, si musel zvoliť medzi viacerými konaniami s cieľom získať tak ako v prejednávanej veci zaplatenie súm, ktoré sú mu dlžné, musel by posudzovať výhody a nevýhody každého z uvedených konaní (pozri v tomto zmysle rozsudky Frucona Košice/Komisnia, už citovaný v bode 21 vyššie, EU:C:2013:32, body 79 a 80, a Komisia/Buczek Automotive, už citovaný v bode 73 vyššie, EU:C:2013:186, bod 56).
- 136 Voľbu súkromného veriteľa ovplyvňuje celý rad faktorov, ako napríklad jeho postavenie ako prednostného alebo bežného záložného veriteľa, povaha a rozsah možných záruk, ktoré mu patria, jeho zhodnotenie možnosti ozdravenia podniku, i prospech, ktorý by mohol získať v prípade likvidácie (rozsudky HAMSA/Komisnia, už citovaný v bode 96 vyššie, EU:T:2002:188, bod 168, a Buczek Automotive/Komisnia, už citovaný v bode 96 vyššie, EU:T:2011:216, bod 84; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok Rouse Industry/Komisnia, už citovaný v bode 85 vyššie, EU:C:2014:175, bod 61), ako aj riziko ďalšieho zvýšenia svojich strát (pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. septembra 2007, Olympiaki Aeroporia Ypiresies/Komisnia, T-68/03, Zb., EU:T:2007:253, bod 283). Rozhodovací proces súkromného

veriteľa môže byť rovnako nezanedbateľným spôsobom ovplyvnený dĺžkou konaní, ktorá odďaľuje vrátenie dlžných súm a v prípade dlhotrvajúcich konaní tak môže ovplyvniť predovšetkým ich hodnotu (rozsudok Frucona Košice/Komisía, už citovaný v bode 21 vyššie, EU:C:2013:32, bod 81).

- 137 Z toho vyplýva, že Komisia bola povinná v prejednávanej veci určiť, či vzhľadom na tieto skutočnosti primerane opatrný a starostlivý súkromný veriteľ nachádzajúci sa v situácii, ktorá by bola najbližšia možná situácii slovenských orgánov, by s cieľom získať zaplatenie súm, ktoré sú mu dlžné, zjavne nesúhlasil s návrhom na vyrovnanie (pozri v tomto zmysle rozsudok Buczek Automotive/Komisía, už citovaný v bode 96 vyššie, EU:T:2011:216, bod 85). V tejto súvislosti bola s cieľom zistiť najvýhodnejšiu alternatívu povinná porovnať v závislosti od záujmov súkromného veriteľa výhody a nevýhody každého z uvedených konaní (pozri v tomto zmysle rozsudok Komisia/Buczek Automotive, už citovaný v bode 73 vyššie, EU:C:2013:186, bod 57).
- 138 V druhom rade pokiaľ ide o určenie dôkazného bremena v súvislosti so splnením podmienok uplatnenia kritéria súkromného veriteľa, po prvé je potrebné pripomenúť, že z judikatúry vyplýva, že pokiaľ Komisia v rámci kritéria súkromného veriteľa uskutočňuje celkové posúdenie uvedené v bode 133 vyššie, zohľadňuje okrem okolností uvedených členským štátom všetky iné relevantné okolnosti v danom prípade (pozri v tomto zmysle a analogicky judikatúru citovanú v bode 98 vyššie). Keď sa teda zdá, že kritérium súkromného veriteľa by sa mohlo uplatniť, Komisii prináleží požiadať tento členský štát, aby jej poskytol všetky relevantné informácie umožňujúce jej preveriť, či sú splnené podmienky uplatnenia tohto kritéria (rozsudok Komisia/Buczek Automotive, už citovaný v bode 73 vyššie, EU:C:2013:186, bod 33).
- 139 Z toho vyplýva, že dôkazné bremeno v súvislosti so splnením podmienok uplatnenia kritéria súkromného veriteľa znáša Komisia (pozri v tomto zmysle rozsudok Komisia/Buczek Automotive, už citovaný v bode 73 vyššie, EU:C:2013:186, bod 34). Platí to o to viac, pokiaľ je napadnuté rozhodnutie založené nie na nepredložení dôkazov, o ktoré Komisia žiadala dotknutý členský štát, ale na konštatovaní, že súkromný veriteľ by sa nebol správal rovnako ako orgány uvedeného členského štátu, ktoré predpokladá, že Komisia mala k dispozícii všetky relevantné okolnosti nevyhnutné na vypracovanie svojho rozhodnutia (pozri v tomto zmysle rozsudok Komisia/Buczek Automotive, už citovaný v bode 73 vyššie, EU:C:2013:186, bod 35).
- 140 Po druhé je potrebné pripomenúť, že z judikatúry citovanej Komisiou vyplýva, že tejto inštitúcii nie je možné vytýkať, že nezohľadnila prípadné skutkové alebo právne okolnosti, ktoré jej mohli byť predložené počas správneho konania, ale predložené neboli, lebo Komisia nie je povinná z úradnej moci a na základe domnienok skúmať, ktoré sú také okolnosti, ktoré jej mohli byť predložené (rozsudok zo 14. januára 2004, Fleuren Compost/Komisía, T-109/01, Zb., EU:T:2004:4, bod 49; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok Komisia/Sytraval a Brink's France, už citovaný v bode 85 vyššie, EU:C:1998:154, bod 60).
- 141 Komisia je však povinná v záujme riadneho uplatnenia základných pravidiel Zmluvy týkajúcich sa štátnej pomoci uskutočniť konanie o preskúmaní sporných opatrení nestranne a s náležitou starostlivosťou, aby pri prijímaní konečného rozhodnutia mala na tento účel k dispozícii čo najúplnejšie a najspoľahlivejšie dôkazy (rozsudok z 2. septembra 2010, Komisia/Scott, C-290/07 P, Zb., EU:C:2010:480, bod 90; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok Komisia/Sytraval a Brink's France, už citovaný v bode 85 vyššie, EU:C:1998:154, bod 62).
- 142 Okrem toho zákonnosť rozhodnutia v oblasti štátnej pomoci sa musí posudzovať v závislosti od informácií, ktoré mala Komisia k dispozícii v okamihu, keď ho prijala (pozri rozsudok Komisia/Scott, už citovaný v bode 141 vyššie, EU:C:2010:480, bod 91 a citovanú judikatúru).

- 143 V tejto súvislosti z judikatúry v podstate vyplýva, že Komisia môže nezohľadniť informácie, ktoré jej neboli poskytnuté počas správneho konania, keďže sa môže oprávnene domnievať, že má k dispozícii naj dôveryhodnejšie informácie, alebo že uvedené informácie nie sú relevantné (pozri v tomto zmysle rozsudok Komisia/Scott, už citovaný v bode 141 vyššie, EU:C:2010:480, body 95 až 98).
- 144 V treťom rade je potrebné poznamenať, že preskúvanie otázky, či dané opatrenia môže Komisia považovať za štátnu pomoc preto, lebo orgány verejnej moci údajne nekonali rovnako ako súkromný veriteľ, si vyžaduje komplexné ekonomické posúdenie (rozsudky z 22. novembra 2007, Španielsko/Lenzing, C-525/04 P, Zb., EU:C:2007:698, bod 59; Frucona Košice/Komisnia, už citovaný v bode 21 vyššie, EU:C:2013:32, bod 74, a Komisia/Buczek Automotive, už citovaný v bode 73 vyššie, EU:C:2013:186, bod 48).
- 145 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že súdu Únie neprináleží, aby v rámci preskúmania, ktoré uskutočňujú súdy Únie v súvislosti s komplexnými ekonomickými posúdeniami Komisie v oblasti štátnej pomoci, nahradil ekonomické posúdenie Komisie svojím vlastným posúdením (rozsudky Frucona Košice/Komisnia, už citovaný v bode 21 vyššie, EU:C:2013:32, bod 75, a Komisia/Buczek Automotive, už citovaný v bode 73 vyššie, EU:C:2013:186, bod 49; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok Komisia/Scott, už citovaný v bode 141 vyššie, EU:C:2010:480, body 64 a 66 citovanú judikatúru).
- 146 Pokiaľ teda uplatnenie kritéria súkromného veriteľa Komisiou zahŕňa komplexné ekonomické posúdenie, je podľa ustálenej judikatúry predmetom súdneho preskúmania, ktoré sa obmedzuje na overenie dodržania procesných pravidiel a povinnosti odôvodnenia, vecnej správnosti skutkových zistení a neexistencie zjavne nesprávneho posúdenia týchto skutočností, či zneužitia právomoci (pozri v tomto zmysle rozsudok Španielsko/Lenzing, už citovaný v bode 144 vyššie, EU:C:2007:698, body 59 až 61).
- 147 Súd Únie však musí predovšetkým nielen preveriť vecnú presnosť predložených dôkazov, ich spoľahlivosť a súladnosť, ale aj preskúmať, či tieto dôkazy predstavujú všetky relevantné údaje, ktoré treba zohľadniť pri posúdení komplexnej situácie, a či sú spôsobilé opodstatniť závery, ktoré sa z nich vyvodili (pozri rozsudky Komisia/Scott, už citovaný v bode 141 vyššie, EU:C:2010:480, bod 65 a citovanú judikatúru, a Frucona Košice/Komisnia, už citovaný v bode 21 vyššie, EU:C:2013:32, bod 76 a citovanú judikatúru; rozsudok Komisia/Buczek Automotive, už citovaný v bode 73 vyššie, EU:C:2013:186, bod 50).
- 148 Dôvodnosť napadnutého rozhodnutia vzhľadom na tvrdenia žalobkyne je v prvom rade potrebné preskúmať v súlade so zásadami pripomenutými v judikatúre uvedenej vyššie.
- 149 V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že v odôvodnení 119 napadnutého rozhodnutia Komisia dospela k záveru, že súkromný veriteľ by nebol súhlasil s návrhom na vyrovnanie. Tento záver vychádza z posúdenia pravdepodobnej sumy, ktorú by miestny daňový úrad mohol získať v rámci konkurzného konania, a dlžky tohto konania v porovnaní so sumou navrhnutou v rámci vyrovnania.
- 150 Komisia sa teda na jednej strane v podstate domnievala, že pravdepodobná suma, ktorú by miestny daňový úrad mohol získať v rámci konkurzného konania, by bola výrazne vyššia než suma získaná v rámci vyrovnania. Komisia totiž po tom, čo upravila ocenenie vyplývajúce zo správy E, odhadla pravdepodobný výťažok z predaja majetku žalobkyne v rámci konkurzu a odpočítala z tohto výťažku sumu nákladov takéhoto konania, uviedla v odôvodneniach 104 a 105 napadnutého rozhodnutia, že v rámci konkurzného konania uvedený orgán mohol získať sumu 356,7 milióna SKK, teda o 132,4 milióna SKK viac ako bola suma navrhnutá v rámci vyrovnania (224,3 milióna SKK). Komisia navyše dodala, v odôvodnení 106 napadnutého rozhodnutia, že „dokonca aj keby“ sa mala použiť metóda hodnotenia podľa správy E, uvedený úrad mohol získať v konkurznom konaní sumu 225,5 milióna SKK, čo je stále viac než suma získaná v rámci vyrovnania.

- 151 Na druhej strane pokiaľ ide o dĺžku konkurzného konania, Komisia sa po prvé domnievala, v odôvodneniach 109 až 112 napadnutého rozhodnutia, že táto dĺžka nemá výrazný vplyv na rozhodnutie súkromného veriteľa, keďže v podstate miestny daňový úrad ako prednostný veriteľ mohol byť uspokojený kedykoľvek vo výške aspoň 194 miliónov SKK vzhľadom na predaj nehnuteľného majetku daného do zábezpeky. Po druhé v odôvodneniach 113 až 118 napadnutého rozhodnutia Komisia napriek tomu na jednej strane odhadla pravdepodobnú dĺžku konkurzného konania, pričom uviedla, že by bolo pravdepodobne kratšie než je priemerná dĺžka takéhoto konania, a na druhej strane jeho vplyv na sumu, ktorá môže byť získaná veriteľom v takomto konaní (356,7 milióna SKK po odpočítaní trov konania), pričom spresnila, že v tejto poslednej uvedenej súvislosti podľa Komisie vzhľadom na výšku pravdepodobného výťažku z predaja dotknutého majetku by ani dĺžka piatich rokov nehrala nijakú významnú úlohu pri rozhodnutí súkromného veriteľa.
- 152 V podstate a bez toho, aby bola dotknutá dôvodnosť posúdení uskutočnených Komisiou, je zrejmé, že tak, ako to vyžaduje judikatúra citovaná v bodoch 133 až 137 vyššie, pristúpila k analýze kladov a záporov konkurzného konania v porovnaní s vyrovnacím konaním, pričom zohľadnila najmä pravdepodobný výťažok z predaja majetku žalobkyne v rámci prvého uvedeného konania a vplyv jeho pravdepodobnej dĺžky, ako aj postavenie miestneho daňového úradu ako prednostného veriteľa.
- 153 Žalobkyňa však v podstate tvrdí, že táto analýza je chybná a nie je podložená dostatočnými dôkazmi. Predovšetkým najskôr kritizuje všeobecný prístup Komisie a spochybňuje odôvodnenie 92 napadnutého rozhodnutia (prvá a šiesta skupina tvrdení). Následne spochybňuje posúdenie Komisie v súvislosti s pravdepodobným výťažkom z predaja svojho majetku v rámci konkurzného konania (druhá skupina tvrdení). Napokon spochybňuje posúdenie pravdepodobnej dĺžky takéhoto konania a jej vplyvu na voľbu súkromného veriteľa (tretia a piata skupina tvrdení).
- 154 Najskôr je potrebné preskúmať dôvodnosť posúdenia na jednej strane pravdepodobného výťažku z predaja majetku žalobkyne v konkurznom konaní a na druhej strane dĺžky takéhoto konania a jej vplyvu na voľbu súkromného veriteľa.

O dôvodnosti hodnotenia výťažku z prevodu majetku žalobkyne v rámci konkurzu (druhá skupina tvrdení)

- 155 Žalobkyňa spochybňuje ocenenie výťažku z predaja svojho majetku v rámci konkurzu vo výške 435 miliónov SKK. Žalobkyňa uvádza, že Komisia mala posudzovať túto otázku z pohľadu súkromného veriteľa a že nemá k dispozícii potrebné skúsenosti ani znalosti, pričom v podstate tvrdí, že Komisia sa uspokojila s uskutočnením ocenení bez toho, aby vykonala prešetrovanie v súvislosti s pravdepodobnosťou príjmu z predaja, alebo sa snažila o získanie znaleckých posudkov alebo iných dôkazov podporujúcich jej posúdenie, a že nemohla nahradiť koeficienty speňaženia zo správy E inými faktormi, pokiaľ nezískala relevantné dôkazy od príslušného znalca.
- 156 Žalobkyňa predovšetkým spochybňuje hodnotenie Komisie v súvislosti s výťažkom z predaja svojho základného majetku, skladových zásob, ako aj krátkodobých pohľadávok v rámci konkurzu.
- 157 Žalobkyňa po prvé poznamenáva, že Komisia tým, že pravdepodobný najnižší výťažok z predaja jej základného majetku odhadla vo výške 194 miliónov SKK, hoci správa E vychádzala z koeficientu speňaženia 45 %, svojvoľne, iracionálne a bez dôkazov uplatnila vymyslený koeficient, pričom spresňuje, že uvedená suma nezodpovedá oceneniu výťažku z predaja v konkurznom konaní a že suma 397 milióna SKK uvedená slovenskými orgánmi bola vyčíslená na základe jej účtovníctva. Okrem toho prenájom jej výrobného majetku spoločnosti O.H. údajne neumožňuje vyvodzovanie nijakých záverov o pravdepodobnom výťažku z ich predaja v prípade konkurzu a Komisia údajne nezohľadnila konkurz L., ktorý stále prebiehal.

- 158 Po druhé, pokiaľ ide o výťažok z predaja jej skladových zásob, žalobkyňa sa na jednej strane domnieva, že súkromný veriteľ by bol zohľadnil dôsledky odňatia jej licencie na liehoviny v súvislosti s predajom nedokončených výrobkov, ktoré predstavovali väčšinu jej skladových zásob k 9. júlu 2004. Na druhej strane tvrdí, že Komisia sa nesprávne a bez toho, aby vyvrátila dôkazy uvedené v odôvodnení 108 napadnutého rozhodnutia, domnievala, že podmienky predaja v rámci konkurzu by boli rovnaké ako podmienky, za ktorých mohla speňažiť skladové zásoby počas vyrovnacieho konania.
- 159 Po tretie, pokiaľ ide o výťažok z predaja jej krátkodobých pohľadávok, žalobkyňa sa domnieva, že Komisia nesprávne odmietla pristúpiť k druhej úprave uskutočnenej v správe E, pričom nemala dôvody ani dôkazy, ktoré by vyvracali túto úpravu. Súkromný veriteľ by pritom údajne pristúpil k tejto úprave, aby určil pravdepodobnú vymožitelnú hodnotu zostávajúcich pohľadávok.
- 160 Komisia namieta proti dôvodnosti všetkých tvrdení žalobkyne. Na jednej strane v podstate tvrdí, že zohľadnila a podrobne preskúmala dostupné relevantné skutočnosti, pričom spresnila, že by nemala byť povinná považovať akýkoľvek znalecký posudok za relevantný alebo vyžadovať znalecký posudok. Na druhej strane Komisia tvrdí, že dospela k záveru, že okolnosti vyplývajúce zo správy E nie sú dôveryhodné a pristúpila k úprave koeficientov speňazenia uvedených v tejto správe vzhľadom na informácie a dôkazy, ktoré mal miestny daňový úrad k dispozícii v okamihu skutkových okolností. V duplike Komisia dodala, že jej neprislúcha, aby sama uskutočňovala úkony, ktoré by bol urobil súkromný veriteľ, ale aby preverila, či orgán verejnej moci konal ako taký.
- 161 Konkrétne, pokiaľ ide po prvé o základný majetok žalobkyne, Komisia sa domnieva, že vzhľadom na nevysvetlenie koeficientu speňazenia použitého v správe E bolo vhodné zohľadniť všetky ostatné dostupné okolnosti súvisiace s hodnotou uvedeného majetku, ktoré by bol preskúmal súkromný veriteľ. Keďže podľa nej žalobkyni prislúchalo preukázanie dôvodnosti svojich tvrdení o logike súkromného veriteľa, Komisia by nemala byť povinná uviesť správny koeficient speňazenia, ale vyhodnotiť všetky dostupné dôkazy s cieľom určiť, či je tvrdenie žalobkyne dôveryhodne podložené. Okrem toho pokiaľ ide o odkaz na O.H., Komisia uvádza, že v odôvodnení 96 napadnutého rozhodnutia sa obmedzila na odmietnutie tvrdenia vychádzajúceho z toho, že nebolo možné nájsť nijakého kupujúceho. Uvedený odkaz údajne okrem iného ukazuje tendenciu žalobkyne sústrediť svoju pozornosť na niektoré detaily na úkor konštatovania, že na jednej strane aj keby sa zohľadnili koeficienty speňazenia podľa správy E, výťažok z predaja jej majetku by bol vyšší ako suma navrhnutá v rámci vyrovnania, a na druhej strane, že nevýhodnosť vyrovnania bola jasne zrejmá z ocenení, ktoré upravila.
- 162 Po druhé, pokiaľ ide o skladové zásoby žalobkyne, Komisia po prvé poznamenáva, že v napadnutom rozhodnutí bol odmietnutý koeficient speňazenia podľa správy E, pri ktorom nebolo uvedené nijaké vysvetlenie, a že pri primeranom ocenení výťažku z predaja skladových zásob vychádzala z ostatných dostupných skutočností, t. j. vyjadrenia žalobkyne, že z predaja skladových zásob mohla získať 110 miliónov SKK, ako aj z ich konkrétneho vývoja. Predaj skladových zásob za týchto podmienok s cieľom financovania vyrovnania by pritom údajne bolo možné porovnať s okolnosťami predaja v rámci konkurzu, pričom v okamihu uvedeného predaja už bola žalobkyni odobratá jej licencia. Po druhé jediným cieľom odôvodnenia 108 napadnutého rozhodnutia bolo podľa nej odmietnuť predložené správy ako dôkazy.
- 163 Po tretie, pokiaľ ide o krátkodobé pohľadávky, Komisia sa domnieva, že bolo potrebné upraviť ich účtovnú hodnotu, aby zodpovedala ich skutočnej hodnote, a zohľadniť nevymožiteľné pohľadávky alebo pohľadávky zlej kvality, pričom nič neodôvodňovalo nižšiu hodnotu než bola hodnota, ktorú chcela samotná žalobkyňa získať od svojich veriteľov. Žalobkyňa okrem toho údajne stále nepredložila nijaký dôkaz o druhej úprave, pričom Komisia spresňuje, že skutočnosť, že na majetok podniku je vyhlásený konkurz, nespochybňuje vymáhanie pohľadávok voči jeho dlžníkom.

- 164 Na to, aby sa preskúmala dôvodnosť ocenenia Komisie v súvislosti s výťažkom z predaja majetku žalobkyne v rámci konkurzu, je potrebné pripomenúť, že tak v správe E, ako aj v napadnutom rozhodnutí toto ocenenie vychádza z „koeficientov speňazenia“ uplatnených na rôznych majetkoch žalobkyne.
- 165 Ako vyplýva z odôvodnenia 94 napadnutého rozhodnutia, takéto koeficienty sú percentuálnym vyjadrením časti hodnoty z predaja majetku v rámci konkurzu v porovnaní s ich účtovnou hodnotou. Ich cieľom je vyčíslenie zostatkovej hodnoty prevedeného majetku pri zohľadnení povahy prevodu, pričom je spresnené, že v závislosti od povahy majetku sa odhaduje, že hodnota získaná z jeho predaja v rámci konkurzu je oveľa nižšia ako jeho účtovná hodnota. V prejednávanej veci sa nespochybňuje ani použitie koeficientov speňazenia, ani ich vymedzenie.
- 166 Ocenenie navrhnuté v správe E a ocenenie Komisie sa však líšia z dvoch hľadísk. Podľa Komisie totiž táto správa nepredstavuje dôveryhodný základ pre porovnanie konkurzného konania a vyrovnania (odôvodnenie 89 napadnutého rozhodnutia).
- 167 Na jednej strane zatiaľ čo správa E používa ako východiskový bod stav majetku žalobkyne k 31. marcu 2004, Komisia použila stav tohto majetku k 17. júnu 2004 (odôvodnenia 90 a 103 napadnutého rozhodnutia), čo žalobkyňa nespochybňuje. Ako vyplýva z tabuľky 5 uvedenej v napadnutom rozhodnutí, k tomuto poslednému uvedenému dňu bola účtovná hodnota jednotlivého majetku žalobkyne zistená takto:
- základný majetok (pozemky, budovy, stroje a strojové zariadenia, nehmotné aktíva, finančné aktíva): 200 miliónov SKK,
 - skladové zásoby: 84 miliónov SKK,
 - hotovosť: 161 miliónov SKK,
 - krátkodobé obchodné pohľadávky: 63 miliónov SKK.
- 168 Na druhej strane Komisia uviedla, že nemôže súhlasiť s metodikou použitou v správe E na ocenenie výťažku z predaja majetku žalobkyne v rámci konkurzného konania (odôvodnenie 93 napadnutého rozhodnutia). Konkrétne uviedla, že táto správa neobsahuje nijaké vysvetlenie spôsobu, ako boli určené koeficienty speňazenia (odôvodnenie 94 napadnutého rozhodnutia), a že koeficienty uplatnené v tejto správe na základný majetok (45 %), skladové zásoby (20 %) a krátkodobé pohľadávky (20 %, uplatnené na 59 % účtovnej hodnoty týchto pohľadávok) boli vyčíslené príliš nízko (odôvodnenia 95, 98 a 101 napadnutého rozhodnutia).
- 169 Za týchto okolností Komisia sama určila relevantné koeficienty speňazenia na odhad pravdepodobného výťažku z predaja majetku žalobkyne v rámci konkurzného konania.
- 170 Žalobkyňa spochybňuje toto ocenenie. Na to, aby sa preskúmala jeho dôvodnosť, je potrebné vzhľadom na tvrdenia účastníkov konania spresniť úlohu priznanú znaleckým posudkom v rámci posúdenia Komisie a následne spresniť dosah hodnotení vykonaných Komisiou.
- 171 V prvom rade pokiaľ ide o znalecké posudky, po prvé je potrebné uviesť, že na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, sa Komisia mohla odchyliť od koeficientov speňazenia použitých v správe E.
- 172 Podľa judikatúry totiž platí, že aj keď Komisia môže – hoci to nie je povinná urobiť – prizvať na pomoc externých znalcov, nezbavuje ju to povinnosti posúdiť ich prácu (rozsudky zo 16. septembra 2004, Valmont/Komisia, T-274/01, Zb., EU:T:2004:266, bod 72, a z 13. septembra 2010, Grécko a i./Komisia, T-415/05, T-416/05 a T-423/05, Zb., EU:T:2010:386, bod 251). Tak Komisia, ako aj súd môžu

považovať znalecký posudok za hodnoverný iba na základe jeho objektívneho obsahu. Navyše len samotné nepodložené tvrdenie v takomto dokumente neumožňuje vyvodenie záveru o existencii štátnej pomoci (rozsudok Valmont/Komisija, už citovaný, EU:T:2004:266, bod 71).

- 173 V prejednávanej veci je pritom potrebné konštatovať, že ako Komisia uviedla v napadnutom rozhodnutí (pozri bod 168 vyššie), správa E neobsahuje nijaké vysvetlenie v súvislosti s koeficientmi speňaženia použitými na určenie najvyššieho možného výťažku z predaja majetku žalobkyne v rámci konkurzného konania. Z toho vyplýva, že vzhľadom na judikatúru citovanú v bode 172 vyššie by sa koeficienty speňaženia použité v tejto správe nemali považovať za hodnoverné.
- 174 Pokiaľ žalobkyňa v tejto súvislosti tvrdí, že ocenenia ako sú tie, ktoré sa uskutočnili v rámci správy E, vychádzajú zo skúsenosti a úsudku, je potrebné dodať, že vzhľadom na judikatúru citovanú v bode 172 vyššie je takéto tvrdenie nedostatočné na preukázanie dôkaznej hodnoty znaleckého posudku a zaviazanie Komisie, aby zohľadnila ocenenia, ktoré obsahuje.
- 175 V dôsledku toho bola Komisia oprávnená nesúhlasiť s metodikou správy E. Je však potrebné poznamenať, že Komisia zohľadnila ocenenia uvedené v tejto správe subsidiárne a na účely ocenenia a *minima*.
- 176 Z toho rovnako vyplýva, že všetky tvrdenia žalobkyne týkajúce sa koeficientov speňaženia použitých v správe E, ktorými vytyka Komisii, že ich nezohľadnila, alebo uvádza, že súkromný veriteľ by ich bol zohľadnil, sa musia odmietnuť ako nedôvodné.
- 177 Po druhé, pokiaľ žalobkyňa vytyka Komisii, že si nevyžiadala nový znalecký posudok, je potrebné uviesť, že z judikatúry vyplýva, že výčitka adresovaná Komisii, že nevyužila externých znalcov pri vypracovaní napadnutého rozhodnutia, ako taká nemôže uspieť, keďže nijaké ustanovenie Zmluvy alebo právnej úpravy Únie neukladá Komisii takúto povinnosť (pozri v tomto zmysle rozsudky z 25. júna 1998, *British Airways a i./Komisia*, T-371/94 a T-394/94, Zb., EU:T:1998:140, bod 72, a zo 16. marca 2000, *Astilleros Zamacona/Komisija*, T-72/98, Zb., EU:T:2000:79, bod 55).
- 178 Pokiaľ sa žalobkyňa v tejto súvislosti odvoláva na body 13, 14 a 20 až 28 rozsudku z 21. novembra 1991, *Technische Universität München (C-269/90, Zb., EU:C:1991:438)*, z ktorých odvodzuje, že ak Komisia uskutočňuje hodnotenie skutkového stavu a dôkazov podľa svojej voľnej úvahy, musí mať nadobudnutú vlastnú skúsenosť, postačuje uviesť, že na rozdiel od relevantnej právnej úpravy v prejednávanej veci právna úprava, ktorá sa uplatňovala vo veci vedúcej k rozsudku uvedenému žalobkyňou, stanovovala, že Komisia prípadne konzultuje skupinu znalcov. Z toho vyplýva, že vzhľadom na judikatúru citovanú v bode 177 vyššie nemožno v súvislosti s prejednávanou vecou vyvodzovať z uvedeného rozsudku nijaké dôsledky.
- 179 V druhom rade je však potrebné posúdiť dôvodnosť ocenení uskutočnených Komisiou. Konkrétne je v tejto súvislosti potrebné pripomenúť, že hoci Komisia v zásade nie je povinná vyžiť externých znalcov pri vypracovaní napadnutého rozhodnutia, ako to v podstate vyplýva z bodu 177 vyššie, napriek tomu platí, že jej prislúcha určiť, či by súkromný veriteľ zjavne nebol súhlasil s návrhom na vyrovnanie, a je to ona, na kom spočíva dôkazné bremeno v súvislosti s tým, či neboli v prejednávanej veci splnené podmienky uplatnenia kritéria súkromného veriteľa (pozri body 132, 133, 137 a 139 vyššie).
- 180 Najskôr je teda potrebné pripomenúť hlavné úvahy uvedené Komisiou v napadnutom rozhodnutí a následne posúdiť najmä vzhľadom na judikatúru citovanú v bodoch 145 až 147 vyššie, či tieto ocenenia vychádzajú, ako to v podstate tvrdí žalobkyňa, z nesprávnych právnych posúdení, či sú z právneho hľadiska dostatočne odôvodnené skutočnosťami v spise a či Komisia zohľadnila všetky relevantné údaje.

- 181 V napadnutom rozhodnutí Komisia odhadla pravdepodobný výťažok z predaja majetku žalobkyne na 435 milióna SKK, z toho 194 zo základného majetku, 43 zo skladových zásob, 37 z krátkodobých pohľadávok a 161 z hotovosti (tabuľka 5 napadnutého rozhodnutia). Komisia teda uplatnila koeficienty speňaženia dosahujúce pri každej z týchto položiek majetku v jednotlivých prípadoch 97, 52, 59 a 100 %, pričom sa spresňuje, že určenie prvých troch koeficientov je v prejednávanej veci sporné.
- 182 Konkrétne, v prvom rade Komisia odhadla pravdepodobný výťažok z predaja základného majetku žalobkyne v prípade konkurzného konania vo výške 194 miliónov SKK. Táto suma zodpovedá hodnote majetku daného do zábezpeky miestnemu daňovému úradu, ako bolo uvedené žalobkyňou na základe ocenení uskutočnených nezávislými znalcami v roku 2003 alebo 2004. Podľa názoru Komisie by takáto znalecká cena mala zvyčajne zodpovedať všeobecnej hodnote majetku, ktorá vyjadruje, za akú cenu ho možno predáť v danom čase. Táto hodnota totiž bola údajne stanovená s cieľom zistiť hodnotu tohto majetku na účely zábezpeky (odôvodnenie 95 napadnutého rozhodnutia). Ide údajne o najnižšiu cenu, keďže hodnota základného majetku žalobkyne bola slovenskými orgánmi ocenená na 397 miliónov SKK, ako je uvedené v prvej poznámke pod čiarou uvedenej pod tabuľkou 5 napadnutého rozhodnutia. Okrem toho v odôvodnení 96 napadnutého rozhodnutia Komisia odpovedala na tvrdenie žalobkyne, že by bolo ťažké nájsť kupujúceho, pričom sa domnievala, že v súvislosti s výrobným majetkom žalobkyne existoval okamžitý záujem zo strany konkurenta.
- 183 V druhom rade pokiaľ ide o skladové zásoby žalobkyne, Komisia použila koeficient speňaženia vo výške 52 % v podstate z dôvodu, že žalobkyňa mohla získať 110 miliónov SKK z predaja svojich skladových zásob v roku 2004, pričom tento koeficient zodpovedal primeranej časti tejto sumy v porovnaní s účtovnou hodnotou skladových zásob v relevantnom čase. Komisia dodala, že vzhľadom na činnosť žalobkyne bolo možné predpokladať, že jej skladové zásoby sa skladajú z hotových výrobkov a polotovarov, ktoré sa mohli ľahko predáť (odôvodnenia 98 a 99 napadnutého rozhodnutia).
- 184 V treťom rade pokiaľ ide o krátkodobé pohľadávky žalobkyne, Komisia použila koeficient speňaženia vo výške 59 %. Tento koeficient zodpovedá úprave uplatnenej v správe E na účtovnú hodnotu uvedených pohľadávok, aby sa zohľadnila nevyhnutnosť alebo nízka kvalita niektorých pohľadávok a v dôsledku toho skutočná hodnota vymožitelných pohľadávok. Naproti tomu Komisia uviedla, že vzhľadom na to, že podľa informácií poskytnutých slovenskými orgánmi takto určená hodnota zodpovedala vymáhateľným pohľadávkam, neuplatnila iný koeficient, na rozdiel od správy E, v ktorej sa uplatnila druhá úprava na základe koeficientu speňaženia 20 % (odôvodnenia 100 až 102 napadnutého rozhodnutia).
- 185 Z týchto pripomenutí výňatkov z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že Komisia určila koeficienty speňaženia odvodením zo skutočností uvedených v spise správneho konania. Hoci tieto odvodenia nepochybne vyplývajú zo skutočností uvedených žalobkyňou alebo skutočností, ktoré nespochybňuje, napriek tomu platí, že Komisia neuskutočnila nijakú metodickú alebo hospodársku analýzu a v správnom konaní nevyžadovala dodatočné informácie na preverenie alebo podporenie záverov, ku ktorým dospela na základe týchto skutočností.
- 186 Pritom je potrebné uviesť, že v prejednávanej veci skutočnosti zo spisu správneho konania nemôžu z právneho hľadiska dostatočne a jednoznačne podporiť závery vyvozené Komisiou v súvislosti s ocenením výťažku z predaja majetku žalobkyne v konkurznom konaní vo výške 435 miliónov SKK.
- 187 Po prvé pokiaľ ide o ocenenie pravdepodobného výťažku z predaja základného majetku, je potrebné poznamenať, že žalobkyňa vo svojich pripomienkach k rozhodnutiu o začatí konania vo veci formálneho zisťovania uviedla, že hodnota majetku daného do zábezpeky je okolo 194 miliónov SKK. V tejto súvislosti spresnila, že táto hodnota vyplýva zo správ obsahujúcich nezávislé ocenenie pripravených v rokoch 2003 a 2004 a že sa mohla preveriť rozhodnutiami o odklade platenia dane prijatými miestnym daňovým úradom od roku 2000 do roku 2003. Dodala tiež, že táto suma sa

automaticky nerovná pravdepodobnému výťažku z predaja majetku daného do zábezpeky v rámci konkurzu a že podľa viacerých nezávislých ocenení by najvyšší pravdepodobný výťažok dosahoval 20 až 50 % tejto hodnoty.

- 188 V odpovedi na opatrenie na zabezpečenie priebehu konania, ktorým Všeobecný súd požiadal žalobkyňu o predloženie správ uvedených v bode 187 vyššie, predložila správu vypracovanú pani K., ako aj trinásť rozhodnutí o odklade platenia dane vydaných s cieľom zriadenia zábezpeky od júla 2000 do septembra 2003.
- 189 Pokiaľ ide o Komisiu, v odpovedi na písomne položenú otázku Všeobecného súdu v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania uviedla, že v správnom konaní nežiadala o predloženie správ uvedených v bode 187 vyššie. Poznamenala však, že mala k dispozícii rozhodnutia o odklade platenia uvedené v bode 188 vyššie, ako aj závery kontroly uskutočnenej v priestoroch žalobkyne 21. júna 2004, ako boli uvedené v liste slovenských orgánov, ktorý pripojila k svojej odpovedi. Komisia ďalej tvrdí, že vzhľadom na to, že správy s ocenením uvedené v bode 187 vyššie boli výslovne zadané s cieľom zistiť hodnotu majetku v súvislosti so zriadením zábezpeky, mohla použiť číselný údaj určený žalobkyňou. Podľa nej totiž platí, že ak sa hodnota majetku určuje s cieľom jej použitia v prípade zábezpeky, zistený číselný údaj musí nevyhnutne zohľadňovať, čo sa stane pri uplatnení zábezpeky.
- 190 Zo skutočností uvedených v bodoch 188 až 189 vyššie nepochybne vyplýva, že účastníci konania sa v podstate zhodujú v tom, že ocenenie hodnoty základného majetku žalobkyne vo výške 194 miliónov SKK uvedené samotnou žalobkyňou bolo určené na zriadenie zábezpeky v prospech miestneho daňového úradu v okamihu odkladu platenia dane, ktorú dlhovala.
- 191 Je však potrebné najskôr uviesť, že na rozdiel od skutočností uvedených v bodoch 188 a 189 vyššie skutočnosti v spise neumožňujú určiť, či toto ocenenie majetku daného do zábezpeky zodpovedá účtovnej hodnote základného majetku daného do zábezpeky, jeho trhovej cene alebo jeho cene pri predaji v prípade konkurzu. Stanoviská účastníkov konania sa v tejto súvislosti rozchádzajú. Hoci ako vyplýva z bodu 187 vyššie, žalobkyňa spochybnila primeranosť sumy 194 miliónov SKK vo vzťahu k výťažku z predaja svojho základného majetku v rámci konkurzu, Komisia sa v napadnutom rozhodnutí aj konaní pred Všeobecným súdom uspokojila s tvrdením, že táto suma by mala predstavovať všeobecnú hodnotu majetku zodpovedajúcu cene, za ktorú by ho bolo možné previesť v danom okamihu, vrátane prevodu v rámci konkurzu, pričom sa nesnažila o preverenie predmetu, metódy, ani dôveryhodnosti ocenenia, z ktorého vychádzala.
- 192 Následne platí, že hoci niektoré z rozhodnutí týkajúcich sa odkladu platenia daňových dlhov predložených žalobkyňou obsahujú vyčíslenie ocenenia majetku daného do zábezpeky s odkazom na ocenenie uskutočnené v roku 2002, tieto rozhodnutia posudzované ako celok napriek tomu neumožňujú potvrdenie celkovej sumy 194 miliónov SKK. Konkrétne, viaceré z nich obsahujú iba výpočet majetku daného do zábezpeky bez vyčíslenia jeho hodnoty.
- 193 Okrem toho list slovenských orgánov uvedený v bode 189 vyššie odkazuje na kontrolu, ktorá sa uskutočnila 21. júna 2004 v priestoroch žalobkyne a uvádza jej výsledky. Je v ňom uvedené, že z ocenenia znalcom vyplýva, že jej základný majetok má hodnotu 200 miliónov SKK. Naproti tomu aj za predpokladu, že by išlo o rovnaké ocenenie ako je ocenenie uvedené žalobkyňou, je potrebné poznamenať, že tento list neobsahuje nijakú zmienku o hodnote základného majetku daného do zábezpeky. Navyše neuvádza ani to, že suma 194 miliónov SKK, ktorá tam okrem toho ani nie je uvedená, zodpovedá pravdepodobnému výťažku z predaja základného majetku žalobkyne v rámci konkurzu.
- 194 Okrem iného je potrebné poznamenať, že vzhľadom na skutočnosti uvádzané účastníkmi konania ocenenie použité Komisiou pochádzajúce z konca roku 2003 alebo začiatku roka 2004 vychádza z ocenení uskutočnených od roku 2000 do roku 2003 pri odklade platenia dane. Ako poznamenala

žalobkyňa na pojednávaní, suma 194 miliónov SKK teda nevychádza z ocenenia v tom istom čase. Ako pritom uviedla žalobkyňa, hodnota majetku daného do zábezpeky, najmä vozidiel a strojov, sa časom znižuje.

- 195 Napokon je potrebné dodať, že koeficient speňaženia uplatnený Komisiou je osobitne vysoký, keďže zodpovedá 97 % účtovnej hodnoty celého základného majetku žalobkyne (194 z 200 miliónov SKK). Ako však správne poznamenala žalobkyňa, okolnosti predaja v rámci konkurzu znižujú hodnotu majetku v porovnaní s predajom za bežných obchodných podmienok, v ktorých si predávajúci môže vybrať najmä okamih predaja. Okrem toho samotná Komisia poznamenala v odôvodnení 94 napadnutého rozhodnutia v súvislosti s koeficientmi speňaženia, že „sa predpokladá, že hodnota z predaja aktív v rámci likvidácie je zvyčajne nižšia než účtovná hodnota v závislosti od druhu aktív.“
- 196 Vzhľadom na úvahy uvedené v bodoch 191 až 195 vyššie je potrebné dospieť k záveru, že skutočnosti zo spisu správneho konania neumožňujú z právneho hľadiska dostatočne opodstatniť koeficient speňaženia uplatnený Komisiou pri ocenení výťažku z predaja základného majetku žalobkyne.
- 197 Po druhé pokiaľ ide o ocenenie výťažku z krátkodobých pohľadávok žalobkyne, najskôr je potrebné konštatovať, že žalobkyňa nespochybňuje 59 % úpravu uskutočnenú Komisiou. Cieľom tejto úpravy vychádzajúcej zo správy E je podľa nej zohľadniť nevyhnutnosť alebo nízku kvalitu niektorých pohľadávok (pozri bod 184 vyššie).
- 198 V tejto súvislosti bez toho, aby bolo potrebné vyjadriť sa k otázke, ktorú žalobkyňa nepoložila, či Komisia mohla bez toho, aby si protirečila, použiť 59 % koeficient uplatnený v správe E, hoci túto správu považovala za nedôveryhodnú, je potrebné uviesť, že vzhľadom na neexistenciu akéhokoľvek vysvetlenia v tejto správe, ako aj námietky žalobkyne nemožno význam ani dôvodnosť tohto koeficientu považovať za preukázané. Teda zatiaľ čo podľa Komisie v podstate tento koeficient umožňuje určiť krátkodobé pohľadávky dobrej kvality, ktoré možno v konkurze vymáhať alebo postúpiť bez straty, podľa názoru žalobkyne je druhá úprava nevyhnutná na to, aby sa zohľadnili okolnosti tohto konkurzu, počas ktorého by sa vymáhanie alebo postúpenie krátkodobých pohľadávok uskutočnilo za sumu nižšiu než je ich nominálna hodnota a prinieslo by so sebou náklady, riziká a omeškania.
- 199 Nijaká zo skutočností v spise však neumožňuje opodstatnenie tvrdenia Komisie, že suma krátkodobých pohľadávok určená pri uplatnení 59 % koeficientu je vymožitelná v plnej výške bez toho, aby bola ovplyvnená okolnosťami postúpenia v prípade konkurzu.
- 200 Za týchto okolností je potrebné usudzovať, že skutočnosti v spise neumožňujú z právneho hľadiska dostatočne preukázať 59 % koeficient speňaženia uplatnený Komisiou na krátkodobé pohľadávky.
- 201 Z toho, čo bolo uvedené, a najmä z úvah uvedených v bodoch 196 až 200 vyššie vyplýva, že skutočnosti v spise správneho konania nemôžu z právneho hľadiska dostatočne opodstatniť ocenenie Komisie v súvislosti s pravdepodobným výťažkom z predaja základného majetku a postúpenia krátkodobých pohľadávok v rámci konkurzu. Je teda zjavné, že Komisia nemala v deň prijatia napadnutého rozhodnutia k dispozícii čo najúplnejšie a najspoľahlivejšie dôkazy nevyhnutné na prijatie tohto rozhodnutia a že bola povinná, ako to v podstate tvrdí žalobkyňa, snažiť sa získať doplňujúce informácie s cieľom preveriť a potvrdiť svoje závery.
- 202 Z toho vyplýva, že bez toho, aby bolo potrebné preskúmať dôvodnosť analýzy Komisie v súvislosti s výťažkom z predaja skladových zásob žalobkyne, skutočnosti v spise správneho konania nemôžu z právneho hľadiska dostatočne preukázať ocenenie výťažku z predaja jej jednotlivého majetku v rámci konkurzu vo výške 435 miliónov SKK.
- 203 Tvrdenia Komisie nespochybňujú tento záver.

- 204 Po prvé Komisia tvrdí, že vzhľadom na to, že jej neprislúcha dokazovať, že jej analýza je presná, ale že žalobkyni prináleží preukázať, že jej tvrdenie o logike súkromného veriteľa je opodstatnené, nie je povinná uviesť správny koeficient speňaženia, ale vyhodnotiť všetky dostupné dôkazy s cieľom určiť, či je tvrdenie žalobkyne dôveryhodne podložené.
- 205 Je však potrebné uviesť, že toto tvrdenie naráža na judikatúru citovanú v bode 139 vyššie. Podľa tejto judikatúry totiž práve Komisia znáša dôkazné bremeno v súvislosti so splnením podmienok uplatnenia kritéria súkromného veriteľa. Komisia si pritom nemôže splniť túto povinnosť znášania dôkazného bremena tak, že v rámci posúdenia podmienok uplatnenia kritéria súkromného veriteľa vysloví jednoduché domnienky, ktoré nie sú z právneho hľadiska dostatočne podložené.
- 206 Aj keby sa za týchto okolností predpokladalo, ako Komisia poznamenala na pojednávaní, že uplatnenie kritéria súkromného veriteľa znamená „posunutie“ dôkazného bremena, takže členskému štátu alebo príjemcovi pomoci by prináležalo vyvrátiť ňou uvedené okolnosti, vzhľadom na ktoré sa zdali splnené podmienky uplatnenia tohto kritéria, je potrebné usudzovať, že samotné tieto nepodložené predpoklady uvedené Komisiou nepostačujú na odôvodnenie takéhoto prenesenia dôkazného bremena.
- 207 Po druhé Komisia tak v napadnutom rozhodnutí, ako aj vo svojich písomných podaniach odkazuje na skutočnosť, že výťažok z predaja základného majetku ocenený na 194 miliónov SKK je iba najnižšou cenou, keďže slovenské orgány ocenili hodnotu majetku daného do zábezpeky na 397 miliónov SKK.
- 208 Pritom na jednej strane okrem skutočnosti, že žalobkyňa spochybňuje toto ocenenie slovenských orgánov, je potrebné uviesť, že ako uviedla žalobkyňa a ako vyplýva z odôvodnení 22 a 122 napadnutého rozhodnutia, uvedené orgány uviedli v správnom konaní, že suma 397 miliónov SKK bola určená na základe účtovníctva žalobkyne. Za týchto okolností by táto suma nemala slúžiť ako základ na ocenenie výťažku z predaja základného majetku žalobkyne v rámci konkurzu. Komisia v odpovedi na otázku položenú Všeobecným súdom na pojednávaní okrem iného pripustila, že nemala nijaký dôkaz o pravdivosti tejto sumy, v dôsledku čoho nemohla byť použitá vo vyčíslení. Na druhej strane je potrebné uviesť, že táto suma, ktorá bola podľa žalobkyne vyčíslená pred zriadením zábezpeky, v každom prípade nezodpovedá ani finančnej situácii žalobkyne k 17. júnu 2004, ktorý Komisia použila ako základ pri svojom ocenení. V tento deň bola totiž účtovná hodnota základného majetku žalobkyne 200 miliónov SKK.
- 209 Po tretie Komisia kritizuje tendenciu žalobkyne sústrediť svoju pozornosť na niektoré detaily napadnutého rozhodnutia na úkor konštatovania, že aj keby sa zohľadnili koeficienty speňaženia podľa správy E, pravdepodobný výťažok z predaja majetku žalobkyne by bol vyšší ako suma navrhnutá v rámci vyrovnania, a že nevýhodnosť vyrovnania bola jasne zrejماً z ocenení, ktoré upravila.
- 210 Na jednej strane je pritom potrebné uviesť, že ocenenie Komisie v súvislosti s pravdepodobným výťažkom z predaja majetku žalobkyne v rámci konkurzu nie je z právneho hľadiska dostatočne podložené dôkazmi (pozri body 201 a 202 vyššie). Z toho vyplýva, že Komisia nesprávne tvrdila, že príťažlivosť konkurzu v porovnaní s vyrovaním bola jasne zrejماً z ocenení uskutočnených na základe jej vlastnej metodiky. Hoci je na druhej strane pravda, že aj pri použití koeficientov speňaženia uplatnených v správe E zostáva výťažok z predaja majetku žalobkyne o 1,2 milióna SKK vyšší než výťažok získaný v rámci vyrovnania, napriek tomu platí, že toto zistenie samotné nepostačuje na preukázanie, že súkromný veriteľ by bol zjavne uprednostnil konkurzné konanie pred vyrovnacím konaním. Tento záver totiž závisí aj od vplyvu dĺžky prvého uvedeného konania na voľbu veriteľa (pozri body 222 až 234 vyššie).
- 211 Po štvrté, tvrdenie Komisie týkajúce sa záujmu O.H. o základný majetok žalobkyne, keďže jeho jediným cieľom je uviesť, že žalobkyňa nepreukázala neexistenciu potenciálneho kupujúceho, nemá vplyv na posúdenie dôvodnosti ocenenia výťažku z predaja tohto základného majetku.

- 212 Po piate je potrebné dodať, že tvrdenia Komisie o krátkodobých pohľadávkach žalobkyne boli v podstate vyvrátené v bodoch 198 a 199 vyššie.
- 213 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy je potrebné vyhovieť tvrdeniam žalobkyne smerujúcim k spochybneniu ocenenia Komisie v súvislosti s pravdepodobným výťažkom z predaja jej majetku v rámci konkurzu.
- O dôvodnosti posúdenia dĺžky konkurzného konania a jej vplyvu na voľbu súkromného veriteľa (tretia a piata časť tvrdení)
- 214 Žalobkyňa spochybňuje posúdenie Komisie týkajúce sa dĺžky konkurzného konania a jej vplyvu na voľbu súkromného veriteľa.
- 215 V prvom rade sa domnieva, že odôvodnenie, že dĺžka konkurzného konania nie je relevantná vzhľadom na postavenie miestneho daňového úradu ako prednostného veriteľa, je postihnuté rovnakou vadou ako je vada uvedená v rozsudku Frucona Košice/Komisía, už citovanom v bode 21 vyššie (EU:C:2013:32). Na jednej strane uvádza, že skutočnosť, že určitá osoba má právo speňažiť majetok okamžite, neznamená, že môže okamžite nájsť kupujúceho. Na rozdiel od príkladu L. Komisia údajne nepreskúmala túto otázku ani nekonštatovala existenciu potenciálneho kupujúceho, ktorý by bol pripravený zaplatiť pravdepodobný výťažok z predaja, aký si stanovila. Na druhej strane pravdepodobný výťažok z predaja zabezpečeného majetku by bol údajne len 90 miliónov SKK. V replike žalobkyňa dodala, že hoci postavenie miestneho daňového úradu ako prednostného veriteľa si zaslúži pozornosť, tento prvok nemôže opodstatniť záver vyvodený Komisiou v odôvodneniach 110 až 112 napadnutého rozhodnutia, pričom spresnila, že dôkazné bremeno znáša Komisia.
- 216 V druhom rade žalobkyňa spochybňuje posúdenie Komisie týkajúce sa možnej dĺžky konkurzného konania. Na jednej strane sa domnieva, že vzhľadom na dostupné dôkazy nebolo možné nijako presne predvídať túto dĺžku. Na druhej strane príklad konkurzu L., ktorý uviedla na preukázanie ťažkostí s nájdením kupujúceho pre svoj majetok, je podľa nej osobitne relevantný. Keď sa Komisia dozvedela o relevantnej skutočnosti, podľa nej jej prislúchalo začať primerané vyšetrovanie. Navyše možnosť rýchlo skončiť konkurzné konanie údajne nezávisí od počtu veriteľov, ale od ľahkosti, s akou možno speňažiť majetok.
- 217 V treťom rade žalobkyňa spochybňuje dôvodnosť posúdenia uvedeného v odôvodnení 118 napadnutého rozhodnutia z dôvodu, že ak by sa zohľadnili správne sumy, teda 225,5 milióna SKK v prípade pravdepodobného výťažku z predaja jej majetku a 90 miliónov SKK v prípade okamžitého prevodu zabezpečeného majetku, bolo by údajne zrejmé, že návrh na vyrovnanie bol zjavne výhodnejší než konkurzné konanie.
- 218 Komisia namieta proti dôvodnosti všetkých týchto tvrdení.
- 219 V prvom rade Komisia po prvé tvrdí, že hoci je pravda, že existencia práva na okamžitý prevod majetku neznamená, že je možné okamžite nájsť kupujúceho, napriek tomu platí, že jej nemožno vytýkať, že nepreukázala existenciu potenciálneho kupujúceho pripraveného zaplatiť cenu, ktorú uviedla, keďže žalobkyňa prislúchalo preukázať, že správanie verejnoprávneho veriteľa zodpovedá racionálnej ekonomickej logike. Komisia dodáva, že z odôvodnenia 96 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že o základný majetok žalobkyne bol záujem. Komisia sa navyše domnieva, že vzhľadom na dôkazy, ktoré mala k dispozícii, nemala nijaký dôvod dospieť k záveru, že bolo pravdepodobné, že žalobkyňa sa nachádzala v rovnakej situácii ako L. Po druhé podľa Komisie druhé tvrdenie žalobkyne spočíva v zopakovaní tvrdení, na ktoré už odpovedala v rámci druhej výhrady. Po tretie Komisia tvrdí, že nezopakovala vady vytknuté Súdnym dvorom v rozsudku Frucona Košice/Komisía, už citovanom v bode 21 vyššie (EU:C:2013:22), ale naopak napravila nedostatok odôvodnenia, ktorým bolo

postihnuté pôvodné rozhodnutie. Vzhľadom na postavenie miestneho daňového úradu ako prednostného veriteľa by pritom dĺžka konkurzného konania podľa nej v prejednávanej veci nemala vplyv na voľbu súkromného veriteľa.

- 220 V druhom rade Komisia najskôr poznamenáva, že odôvodnenia 113 až 117 napadnutého rozhodnutia obsahujú subsidiárnu analýzu vo vzťahu k hlavnému záveru, že dĺžka konkurzného konania nemala nijaký významný vplyv. Následne pokiaľ ide o prípad L., Komisia sa domnieva, že informácie, ktoré žalobkyňa poskytla v tomto štádiu, sú nepodložené, oneskorené a v každom prípade nedostatočné. Napokon okrem skutočnosti, že žalobkyňa podľa nej nevysvetlila, prečo počet veriteľov nie je dôležitý pri posudzovaní dĺžky konkurzného konania, Komisia tvrdí, že záver vyvodený v odôvodnení 117 napadnutého rozhodnutia vychádza z dôkazov ako celku.
- 221 V treťom rade Komisia poznamenáva, že už odpovedala na tvrdenia žalobkyne smerujúce k spochybneniu jej posúdenia pravdepodobného výťažku z predaja majetku žalobkyne v prípade konkurzu. Dodáva, že sa zdá, že žalobkyňa uznáva, že súkromný veriteľ by bol zohľadnil skutočnosť, že môže okamžite speňažiť zabezpečený majetok, ako prvok posilňujúci príťažlivosť konkurzného konania.
- 222 V prejednávanej veci Komisia uviedla v odôvodneniach 109 až 112 napadnutého rozhodnutia ako hlavný bod, že dĺžka konkurzného konania by nemala významný vplyv na rozhodnutie súkromného veriteľa. Podľa nej by bez ohľadu na túto dĺžku miestny daňový úrad ako prednostný veriteľ mohol byť uspokojený kedykoľvek vo výške najmenej 194 miliónov SKK z predaja základného majetku daného do zábezpeky. Komisia v tejto súvislosti dodáva, že aj keby sa uplatnila metóda ocenenia uvedená v správe E na skladové zásoby a krátkodobé pohľadávky žalobkyne, uvedený úrad by mohol očakávať získanie ďalších 185 miliónov SKK počas konkurzného konania. Podľa Komisie si miestny daňový úrad mal byť vedomý toho, že dlh vrátený v konečnom dôsledku v rámci konkurzného konania by bol oveľa vyšší než suma navrhnutá v rámci vyrovnania a že by bolo nutné čakať iba na menšiu časť tejto sumy v porovnaní s vyrovnaním.
- 223 Z tohto pripomenutia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že analýza Komisie vychádza z predpokladu, že miestny daňový úrad mohol získať – okamžite a nezávisle od priebehu konkurzného konania – sumu 194 miliónov SKK z predaja základného majetku žalobkyne. Ako však vyplýva zo záveru vyvodeného v bode 196 vyššie, tento predpoklad nie je z právneho hľadiska dostatočne podložený skutočnosťami zo spisu.
- 224 Z toho vyplýva, že záver vyvodený v odôvodnení 112 napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého dĺžka konkurzného konania nemá významný vplyv na rozhodnutie hypotetického súkromného veriteľa, je postihnuté rovnakou vadou.
- 225 V odôvodneniach 113 až 118 napadnutého rozhodnutia však Komisia nadbytočne posudzovala pravdepodobnú dĺžku konkurzného konania a jej vplyv na sumu, ktorú by veriteľ mohol získať počas takéhoto konania. Podľa nej by dĺžka konkurzného konania bola pravdepodobne kratšia než priemerná dĺžka, vzhľadom na obmedzený počet veriteľov žalobkyne a výťažok zo speňaženia jej majetku (odôvodnenia 113 až 117 napadnutého rozhodnutia). Dodáva, že vzhľadom na veľkosť výťažku z predaja uvedeného majetku, ako ho odhadla svojou vlastnou metodikou, v porovnaní so sumou navrhnutou v rámci vyrovnania, by ani dĺžka konkurzného konania, ktorá by mohla dosiahnuť štyri až päť rokov, nezohrávala nijakú významnú úlohu pri rozhodnutí súkromného veriteľa. Iba v prípade, ak by sa presiahla doba deviatich rokov, by podľa nej skutočný výťažok bol nižší než suma dohodnutá v rámci vyrovnania, pričom však spresnila, že nijaký súkromný veriteľ by takú dlhú dobu nepovažoval v prejednávanej veci za pravdepodobnú (odôvodnenie 118 napadnutého rozhodnutia).
- 226 Po prvé je potrebné konštatovať, že úvaha uvedená v odôvodnení 118 napadnutého rozhodnutia je založená na predpoklade, že v prípade konkurzu by súkromný veriteľ mohol získať sumu 356,7 milióna SKK zodpovedajúcu výťažku z predaja majetku odhadnutému Komisiou po odpočítaní trov

konania. Ako však poznamenala žalobkyňa a ako bolo uvedené v bode 201 vyššie, ocenenie Komisie týkajúce sa výťažku z predaja majetku žalobkyne nie je z právneho hľadiska dostatočne podložené skutočnosťami v spise.

- 227 Po druhé za týchto okolností nie je nevyhnutné hodnotiť dôvodnosť posúdenia pravdepodobnej dĺžky konkurzného konania uvedeného v odôvodneniach 113 až 117 napadnutého rozhodnutia. Aj keby sa totiž potvrdila skutočnosť, že toto konanie by sa mohlo uskutočniť rýchlo, je potrebné uviesť, že samotná táto okolnosť v každom prípade nepostačuje na opodstatnenie záveru uvedeného v odôvodnení 119 napadnutého rozhodnutia, že súkromný veriteľ by bol uprednostnil konkurz pred návrhom na vyrovnanie.
- 228 Ako už totiž bolo konštatované v bode 201 vyššie, ocenenie Komisie týkajúce sa pravdepodobného výťažku z predaja v rámci tohto konkurzného konania nie je z právneho hľadiska dostatočne podložené. Podľa judikatúry citovanej v bode 136 vyššie pritom voľbu súkromného veriteľa ovplyvňuje okrem prvku dĺžky aj prvok sumy, ktorú možno získať v rámci alternatívneho konania.
- 229 Okrem toho aj za predpokladu, že napriek výhradám, ktoré Komisia oprávnenne vyslovila voči správe E (pozri body 173 až 175 vyššie), sa táto inštitúcia chcela subsidiárne oprieť o aktualizované ocenenie podľa tejto správy, je potrebné konštatovať, že ako vyplýva z odôvodnenia 106 napadnutého rozhodnutia, súkromný veriteľ by mohol v rámci konkurzu očakávať získanie 225,5 milióna SKK, teda ledva o 1,2 milióna SKK viac než bola suma navrhnutá v rámci vyrovnaní. Pritom okrem skutočnosti, že Komisia nijako nepreskúmala vplyv dĺžky konania, hoci aj kratšej než priemerná, na voľbu súkromného veriteľa, ktorý by mohol očakávať získanie takejto sumy, v každom prípade je potrebné uviesť, že vzhľadom na tento malý rozdiel v porovnaní so sumami, o ktoré išlo následne, možno odôvodnene predpokladať, že súkromný veriteľ, hoci aj prednostný, by bol zjavne uprednostnil okamžité získanie sumy 224,3 milióna SKK pred čakaním na skončenie konkurzného konania, v ktorom by mohol získať o 1,2 milióna SKK viac, a to aj za predpokladu, že toto konanie by sa mohlo uskutočniť v pomerne krátkej dobe.
- 230 Z toho vyplýva, že tvrdeniam žalobkyne smerujúcim k spochybneniu posúdenia vplyvu dĺžky konkurzného konania sa musí vyhovieť.
- 231 Tento záver nie je spochybnený tvrdeniami Komisie.
- 232 Po prvé Komisia tvrdí, že žalobkyňa prislúchalo preukázať, že správanie verejnoprávneho veriteľa zodpovedá racionálnej ekonomickej logike.
- 233 Toto tvrdenie naráža na judikatúru týkajúcu sa rozdelenia dôkazného bremena v súvislosti s otázkou splnenia podmienok súkromného veriteľa, ako je uvedená v bodoch 138 až 143 vyššie.
- 234 Po druhé, pokiaľ Komisia odpovedá na rôzne tvrdenia žalobkyne týkajúce sa možnosti rýchlo nájsť kupujúceho pre základný majetok, ako aj záujmu O.H. o tento majetok, posúdenia dĺžky konkurzného konania a prípadu spoločnosti L., stačí konštatovať, že tieto tvrdenia sa netýkajú zistenia, že analýza Komisie v súvislosti s vplyvom dĺžky na voľbu súkromného veriteľa je chybná z dôvodu, že sa opiera o ocenenie pravdepodobného výťažku z predaja majetku žalobkyne, ktoré je samo chybné, lebo je podložené nedostatočnými dôkazmi. V dôsledku toho sú všetky tieto tvrdenia v tomto štádiu irelevantné.
- 235 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy je potrebné usudzovať, že skutočnosti v spise nemôžu opodstatniť záver uvedený v odôvodnení 119 napadnutého rozhodnutia, že súkromný veriteľ by bol uprednostnil konkurz žalobkyne pred návrhom na vyrovnanie.

- 236 Z toho vyplýva, že tretiemu žalobnému dôvodu predloženému žalobkyňou sa musí vyhovieť, pričom nie je potrebné skúmať tvrdenia, ktoré uviedla v súvislosti s ocenením pravdepodobného výťažku z predaja svojich skladových zásob.
- 237 Je však potrebné dodať, že záver uvedený v odôvodnení 139 napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého nebolo splnené kritérium súkromného veriteľa, nie je založený iba na konštatovaní, že súkromný veriteľ by bol uprednostnil konkurz pred návrhom na vyrovnanie, ale tiež na konštatovaní, že takýto veriteľ by bol uprednostnil daňovú exekúciu pred uvedeným návrhom. Na opodstatnenie záveru, že v prejednávanej veci nebolo splnené kritérium súkromného veriteľa, teda postačuje, aby jedno z týchto dvoch konaní, konkurz alebo daňová exekúcia, bolo výhodnejšie než vyrovnanie konanie.
- 238 Naproti tomu z toho vyplýva, že iba v prípade, ak sa tak konkurz, ako aj daňová exekúcia ukážu menej výhodné než vyrovnanie konanie, je záver uvedený v odôvodnení 139 napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého nebolo splnené kritérium súkromného veriteľa, postihnuté nezákonnosťou.
- 239 V dôsledku toho záver vyvodený v bode 235 vyššie nemôže sám osebe opodstatniť vyhlásenie neplatnosti napadnutého rozhodnutia. Bolo by totiž navyše potrebné, aby bol rovnako dôvodný aj štvrtý žalobný dôvod týkajúci sa porovnania daňovej exekúcie a vyrovnanie. Preto je potrebné preskúmať ho.

O štvrtom žalobnom dôvode založenom na nesprávnom právnom posúdení týkajúcom sa záveru, že daňová exekúcia bola výhodnejšia než vyrovnanie

- 240 Štvrtým žalobným dôvodom žalobkyňa spochybňuje záver uvedený v napadnutom rozhodnutí, podľa ktorého v podstate daňové exekučné konanie bolo výhodnejšie než návrh na vyrovnanie. Žalobkyňa po tom, čo najskôr vysvetlila etapy tohto konania, ako ich upravuje slovenské právo, uviedla šesť skupín tvrdení na podporu tohto žalobného dôvodu. Možno ich rozdeliť do dvoch kategórií, z ktorých prvá sa týka uplatniteľnosti kritéria súkromného veriteľa v súvislosti s porovnaním daňového exekučného konania a vyrovnanie (prvá a druhá skupina tvrdení) a druhá sa týka uplatnenia tohto kritéria (tretia až šiesta skupina tvrdení).

O uplatniteľnosti kritéria súkromného veriteľa v súvislosti s porovnaním daňového exekučného konania a vyrovnanie (prvá a druhá skupina tvrdení)

- 241 Na jednej strane sa žalobkyňa domnieva, že kritérium súkromného veriteľa nie je relevantné v súvislosti s porovnaním daňového exekučného konania a vyrovnanie, keďže súkromný veriteľ nemá možnosť prvého uvedeného konania. Na druhej strane spochybňuje tvrdenie, že v prejednávanej veci nebol predložený nijaký dôkaz s cieľom preukázať uplatniteľnosť tohto kritéria.
- 242 Tieto dve otázky je potrebné preskúmať postupne, pričom sa začne druhou otázkou.
- 243 V prvom rade sa žalobkyňa domnieva, že z dôvodov, ktoré vysvetlila v rámci druhého žalobného dôvodu predloženého na podporu žaloby, na základe ktorej sa začalo toto konanie, Komisia vychádzala z nesprávneho právneho posúdenia v odôvodnení 120 napadnutého rozhodnutia.
- 244 Komisia spochybňuje dôvodnosť tohto tvrdenia a v podstate zopakovala tvrdenia uvedené v odpovedi na druhý žalobný dôvod žalobkyne. Pripomína teda, že stanovisko dotknutého členského štátu, že otázka, či sporné opatrenie predstavuje štátnu pomoc, nebola nastolená, bráni akejkolvek snahe dovoliť sa kritéria súkromného veriteľa. Dodáva, že ak sa príjemca pomoci môže dovoliť tohto kritéria, o to viac by mal jednoznačne preukázať, že uvedený členský štát si bol pred poskytnutím výhody alebo súčasne s týmto poskytnutím vedomý toho, že ju poskytuje v postavení súkromného hospodárskeho subjektu.

- 245 V napadnutom rozhodnutí Komisia uviedla v zmysle judikatúry citovanej v bodoch 95 až 97 vyššie, ktorú uplatnila na súkromného veriteľa v odôvodnení 82 tohto rozhodnutia, že nebol predložený nijaký dôkaz o tom, žeby miestny daňový úrad uvažoval o daňovom exekučnom konaní a dospel k záveru, toto konanie bolo menej výhodné než vyrovnanie (odôvodnenie 120 napadnutého rozhodnutia). Z napadnutého rozhodnutia však vyplýva, že napriek tomu, že žalobkyňa neporovnala navrhnuté vyrovnanie s prípadným výsledkom daňovej exekúcie, Komisia uskutočnila toto porovnanie z dôvodu, že ako potvrdili slovenské orgány, daňové exekučné konanie predstavovalo pre miestny daňový úrad skutočnú možnosť pred začatím vyrovnacieho konania alebo po odmietnutí, ktoré mohol vysloviť vo vzťahu k navrhnutému vyrovnaníu, a že „je preto potrebné preskúmať túto možnosť pri uplatnení kritéria [súkromného] veriteľa“ (odôvodnenie 121 napadnutého rozhodnutia).
- 246 Bez toho, aby bolo potrebné vyjadriť sa k možnosti žalobkyne vysloviť jednoduché odvolanie sa na tvrdenia predložené na podporu iného žalobného dôvodu smerujúceho k spochybneniu iných úvah vyslovených Komisiou v napadnutom rozhodnutí, je potrebné konštatovať, že tvrdenia uvedené žalobkyňou na podporu druhého žalobného dôvodu nemôžu viesť k vysloveniu neplatnosti úvah uvedených v odôvodnení 120 napadnutého rozhodnutia. Ako totiž vyplýva z preskúmania druhého žalobného dôvodu, žalobkyňa v podstate spochybnila záver uvedený v odôvodnení 83 napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého zo skutočnosti, že členský štát neuviedol kritérium súkromného veriteľa, ale naopak uviedol, že sporné rozhodnutie predstavuje štátnu pomoc, vyplýva, že opatrenie skutočne predstavuje štátnu pomoc. V odôvodnení 120 však Komisia vôbec nevyvodila takýto záver.
- 247 Navyše vzhľadom na to, že Komisia poznamenala, že kritérium súkromného veriteľa nie je uplatniteľné v súvislosti s porovnaním daňového exekučného konania a vyrovnacieho konania, a za predpokladu, že odôvodnenie 120 napadnutého rozhodnutia sa má chápať v tom zmysle, že implicitne obsahuje takýto záver, je potrebné pripomenúť, že v rámci posúdenia druhého žalobného dôvodu vzneseného žalobkyňou bolo rozhodnuté, že toto kritérium je uplatniteľné na okolnosti prejednávanej veci. Vzhľadom na to, že kritérium ako také je uplatniteľné, je pritom potrebné usudzovať, že Komisia by v súvislosti s jeho uplatniteľnosťou nemala rozlišovať medzi rôznymi alternatívami sporného opatrenia.
- 248 V tejto súvislosti je okrem iného potrebné dodať, že ako je zrejmé z bodu 245 vyššie, z odôvodnenia 121 napadnutého rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že Komisia sa domnievala, že pri uplatnení kritéria súkromného veriteľa je potrebné zamyslieť sa nad daňovým exekučným konaním, keďže toto konanie predstavovalo pre miestny daňový úrad skutočnú možnosť. Inými slovami, Komisia sa domnievala, že bolo v tejto súvislosti nevyhnutné preskúmať z vecnej stránky kritérium súkromného veriteľa, keďže daňová exekúcia predstavovala skutočnú možnosť a ako uviedla vo svojich písomnostiach, aby sa posilnilo napadnuté rozhodnutie.
- 249 V druhom rade žalobkyňa tvrdí, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, keďže súkromný veriteľ nemá možnosť daňového exekučného konania a napadnuté rozhodnutie neuvádza nijaké podobné konanie, ktoré by takýto veriteľ mohol využiť. Z toho údajne vyplýva, že toto konanie sa nemalo zohľadňovať v rámci kritéria súkromného veriteľa.
- 250 Komisia namieta voči dôvodnosti týchto tvrdení.
- 251 Bolo už rozhodnuté, že uplatniteľnosť kritéria súkromného veriteľa závisí nielen od formy poskytnutia výhody, ale aj od vymedzenia prijatého opatrenia ako rozhodnutia prijatého súkromným hospodárskym subjektom (pozri analogicky rozsudok z 3. apríla 2014, Komisia/Holandsko a ING Groep, C-224/12 P, Zb., EU:C:2014:213, bod 31; pozri tiež v tomto zmysle a analogicky rozsudok Komisia/EDF, už citovaný v bode 26 vyššie, EU:C:2012:318, bod 93). V tejto súvislosti je rozhodujúcou otázkou, či sporné opatrenie podlieha kritériu ekonomickej racionálnosti, v dôsledku čoho by súkromný veriteľ, ktorý chce maximalizovať svoje šance na vymożenie svojej pohľadávky alebo aspoň jej väčšej časti, takisto mohol súhlasiť s prijatím takéhoto opatrenia (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok Komisia/Pays-Bas a ING Groep, už citovaný, EU:C:2014:213, bod 36).

- 252 V prejednávanej veci je nesporné, že súkromný veriteľ mohol rovnako ako miestny daňový úrad súhlasiť s čiastočným vzdaním sa svojej pohľadávky v rámci vyrovnania. Naproti tomu účastníci konania súhlasia, že jedine miestny daňový úrad mal možnosť daňového exekučného konania.
- 253 Analogicky k judikatúre citovanej v bode 251 vyššie je však potrebné usudzovať, že samotná okolnosť, že súkromný veriteľ nemá možnosť daňového exekučného konania, nemôže brániť analýze kritéria súkromného veriteľa s cieľom porovnania tohto konania s vyrovnacím konaním. Táto okolnosť totiž nebráni prevereniu ekonomickej racionálnosti rozhodnutia prijatého miestnym daňovým úradom, ktorým si zvolil vyrovnacie konanie.
- 254 V tejto súvislosti je ešte potrebné odmietnuť ako irelevantnú judikatúru citovanú žalobkyňou, podľa ktorej na účely posúdenia otázky, či by bolo rovnaké opatrenie prijaté za bežných trhových podmienok súkromným investorom nachádzajúcim sa v situácii čo najbližšej situácii štátu, sa zohľadnia len výhody a povinnosti spojené so situáciou štátu ako akcionára, s vylúčením tých, ktoré sú spojené s jeho postavením ako orgánu verejnej moci (pozri rozsudok Komisia/EDF, už citovaný v bode 26 vyššie, EU:C:2012:318, bod 79 a citovanú judikatúru).
- 255 Okrem skutočnosti, že táto judikatúra sa netýka otázky, či sa kritérium súkromného veriteľa môže uplatniť s cieľom porovnania príslušných výhod a nevýhod oboch konaní na vymáhanie pohľadávok, pričom súkromný veriteľ má možnosť iba jedného z nich a verejnoprávny veriteľ môže využiť obidve konania, je potrebné uviesť, že z rozsudkov citovaných na podporu tohto tvrdenia v rozsudku Komisia/EDF, už citovanom v bode 26 vyššie (EU:C:2012:318, bod 79), t. j. rozsudkov Belgicko/Komisia, už citovaný v bode 51 vyššie (EU:C:1986:302, bod 14), z 10. júla 1986, Belgicko/Komisia (40/85, Zb., EU:C:1986:305, bod 13), zo 14. septembra 1994, Španielsko/Komisia (C-278/92 až C-280/92, Zb., EU:C:1994:325, bod 22), a z 28. januára 2003, Nemecko/Komisia (C-334/99, Zb., EU:C:2003:55, bod 134), vyplýva, že pri uplatnení kritéria súkromného investora v trhovom hospodárstve je potrebné odhliadnuť od akýchkoľvek úvah sociálnej povahy aj regionálnej alebo sektorovej politiky a že nemožno zohľadniť iné náklady a zodpovednosti prislúchajúce členskému štátu v jeho postavení orgánu verejnej moci.
- 256 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy je potrebné odmietnuť tvrdenia žalobkyne týkajúce sa uplatniteľnosti kritéria súkromného veriteľa v súvislosti s porovnaním daňového exekučného konania a vyrovnacieho konania.

O uplatnení kritéria súkromného veriteľa v súvislosti s porovnaním daňového exekučného konania a vyrovnania (tretia a šiesta skupina tvrdení)

- 257 Tretia a šiesta skupina tvrdení predložených žalobkyňou na podporu tohto žalobného dôvodu sa týka porovnávacieho posúdenia daňového exekučného konania a vyrovnacieho konania v súvislosti s kritériom súkromného veriteľa.
- 258 V prvom rade žalobkyňa vytýka Komisii, že v odôvodneniach 121 a 123 napadnutého rozhodnutia sa dopustila pochybení, pokiaľ ide tak o určenie okamihu, ako aj o určenie úkonu, na ktoré sa musí uplatniť kritérium súkromného veriteľa. Po prvé pokiaľ ide o odôvodnenie 121 tohto rozhodnutia, na jednej strane poznamenáva, že daňové exekučné konanie už z právneho hľadiska nebolo dostupné vzhľadom na návrh na vyrovnanie a pokiaľ prebiehalo vyrovnacie konanie, čo Komisia údajne implicitne uznala. Na druhej strane je údajne jedinou relevantnou otázkou to, či 9. júla 2004 by daňové exekučné konanie bolo zjavne výhodnejšie než vyrovnanie. Po druhé pokiaľ ide o odôvodnenie 123 napadnutého rozhodnutia, žalobkyňa tvrdí, že Komisia nemala právomoc na hodnotenie odkladu platenia od novembra 2002 do novembra 2003 a že sa mala držať preskúmania jedinej relevantnej transakcie bez toho, aby vyslovovala domnienky vo vzťahu k otázkam, ktoré nepatria do jej právomoci.

- 259 V druhom rade žalobkyňa poznamenáva, že odôvodnenie 123 napadnutého rozhodnutia obsahuje iba hypotetické a nesprávne tvrdenia, ako aj čisto špekulatívne, Komisiou nevyriešené otázky, ktoré by nemali byť súčasťou odôvodnenia takéhoto rozhodnutia. Komisia sa navyše údajne nezaoberala relevantnou otázkou, či by súkromný veriteľ odložil platbu daňového dlhu.
- 260 V treťom rade žalobkyňa vytyka Komisii, že v podstate vychádzala zo zjavne nesprávneho posúdenia a nezohľadnila usmernenia dané Súdny dvorom v rozsudku Frucona Košice/Komisia, už citovanom v bode 21 vyššie (EU:C:2013:32), keďže údajne nepreskúmala všetky dostupné informácie, ktoré mohli významným spôsobom ovplyvniť rozhodovací proces súkromného veriteľa, tak pokiaľ ide o sumu, ktorú bolo možné získať v rámci daňovej exekúcie, ako aj trovy tohto konania. V replike žalobkyňa dodala, že na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia, prislúchalo tejto inštitúcii, aby v napadnutom rozhodnutí preukázala skutočnosti opodstatňujúce jej záver, že daňová exekúcia by viedla k vyššiemu výťažku než vyrovnanie.
- 261 Vo štvrtom rade žalobkyňa tvrdí, že Komisia pochybila, pokiaľ ide o možnú dĺžku daňového exekučného konania. V tejto súvislosti na jednej strane tvrdí, že Komisia sa uspokojila s tým, že bez analýzy alebo dôkazov predpokladala, že toto konanie bolo možné uskutočniť rýchlo, nepreskúmala túto otázku alebo prinajmenšom z právneho hľadiska dostatočne neodôvodnila napadnuté rozhodnutie. Na druhej strane tvrdí, že súkromný veriteľ by bol preskúmal pravdepodobný harmonogram daňového exekučného konania vzhľadom na príslušnú právnu úpravu a zohľadnil by všetky dôsledky daňového exekučného konania vrátane nebezpečenstva, že v priebehu uvedeného konania bude vyhlásený konkurz na majetok žalobkyne, ako aj dobu nevyhnutnú na nájdanie kupujúceho pripraveného zaplatiť najnižšiu čiastku vzhľadom na zákonné prahové hodnoty podľa slovenskej právnej úpravy. V odpovedi na tvrdenia Komisie, že prijala napadnuté rozhodnutie po zohľadnení všetkých dostupných informácií, žalobkyňa v replike tvrdí, že podľa judikatúry musí táto inštitúcia prijať potrebné opatrenia na získanie všetkých relevantných informácií v súvislosti so svojou analýzou.
- 262 Komisia namieta proti dôvodnosti všetkých týchto tvrdení.
- 263 V prvom rade na jednej strane Komisia odpovedá, že daňové exekučné konanie bolo možné začať pred začatím vyrovnacieho konania, ako aj v prípade neschválenia vyrovnania vnútroštátnymi súdmi. Na druhej strane argumentácia žalobkyne týkajúca sa odôvodnenia 123 napadnutého rozhodnutia údajne vychádza z nesprávneho pochopenia pripomienok týkajúcich sa udalostí pred pristúpením Slovenskej republiky k Únii. Komisia sa údajne uspokojila s tvrdením, že aj pred uzavretím vyrovnania bolo správanie dotknutého členského štátu vzhľadom na kritérium súkromného veriteľa sporné, pričom však nepovažovala za potrebné oprieť sa o tento prvok pri vyvodení záveru, že v každom prípade by si súkromný veriteľ nebol vybral vyrovnanie.
- 264 V druhom rade Komisia tvrdí, že otázka, či odklady platenia pred vyrovnaním neboli nijakou pomocou, nie je relevantná v súvislosti so záverom, že vyrovnanie predstavuje štátnu pomoc. Odôvodnenia 122 a 123 napadnutého rozhodnutia údajne obsahujú viac než dostatočné úvahy v súvislosti s odôvodnením, z ktorého vychádza záver týkajúci sa existencie pomoci.
- 265 V treťom rade Komisia poznamenáva, že podľa judikatúry žalobkyni prislúcha jednoznačne preukázať na základe objektívnych a overiteľných dôkazov, že dotknutý členský štát neposkytol výhodu vo svojom postavení hospodárskeho subjektu, ale že ju bolo možné získať na trhu. Vzhľadom na neexistenciu akejkoľvek snahy žalobkyne poskytnúť požadované dôkazy sa však Komisia domnieva, že bola povinná zohľadniť všetky dostupné informácie a napriek všetkému vyhodnotiť dôveryhodnosť tvrdenia, že nejde o nijakú pomoc vzhľadom na skutočnosť, že členský štát údajne konal rovnako ako súkromný veriteľ, pričom daňové exekučné konanie preskúmala s cieľom posilniť napadnuté rozhodnutie. V každom prípade tvrdenia žalobkyne týkajúce sa sumy, ktorú bolo možné získať v prípade daňového exekučného konania, ako aj trov súvisiacich s týmto konaním sú podľa nej nedôvodné. V tejto poslednej uvedenej súvislosti Komisia poznamenáva, že sa zdá možné, že daňové

exekučné konanie by si nevyžiadalo toľko administratívnych nákladov ako konkurzné konanie, pričom spresnila, že nemala k dispozícii nijaké informácie o akýchkoľvek iných trovách, ktoré by sa mali zohľadniť.

- 266 Vo štvrtom rade Komisia odpovedá, že preskúmala dĺžku konkurzného konania a že napriek nedostatku dostupných dôkazov v tejto súvislosti dospela k záveru, že v porovnaní so sklonom k pomalosti príznačnej pre konkurzné konanie by skutočnosť, že daňové exekučné konanie by viedol samotný veriteľ, kladne pôsobila na efektivitu a v dôsledku toho aj dĺžku uvedeného konania.
- 267 Dôvodnosť porovnávacieho hodnotenia Komisie v súvislosti s daňovým exekučným konaním a vyrovnacím konaním s cieľom uplatnenia kritéria súkromného veriteľa je potrebné preskúmať vzhľadom na judikatúru pripomenutú v bodoch 131 až 147 vyššie.
- 268 V súlade s touto judikatúrou bola Komisia najskôr povinná v prejednávanej veci určiť, či vzhľadom na prvky uvedené v bode 136 vyššie primerane opatrný a starostlivý súkromný veriteľ nachádzajúci sa v situácii, ktorá by bola najbližšia možná situácii slovenských orgánov, by s cieľom získať zaplatenie súm, ktoré sú mu dlžné, zjavne neuprednostnil daňové exekučné konanie pred návrhom na vyrovnanie. V tejto súvislosti bola Komisia s cieľom zistiť najvýhodnejšiu alternatívu povinná porovnať v závislosti od záujmov súkromného veriteľa výhody a nevýhody každého z uvedených konaní (pozri body 132 až 137 vyššie).
- 269 Následne pokiaľ v rámci kritéria súkromného veriteľa Komisia pristupuje k celkovému posúdeniu uvedenému v bode 133 vyššie, okrem dôkazov poskytnutých dotknutým členským štátom musí zohľadniť aj akúkoľvek inú skutočnosť relevantnú v prejednávanej veci. Keď sa teda zdá, že kritérium súkromného veriteľa by sa mohlo uplatniť, prináleží jej požiadať dotknutý členský štát, aby jej poskytol všetky relevantné informácie umožňujúce jej preveriť, či sú splnené podmienky uplatnenia tohto kritéria. Dôkazné bremeno v súvislosti s tým, či sú splnené podmienky kritéria súkromného veriteľa, je teda znášané Komisiou. Platí to o to viac, pokiaľ je napadnuté rozhodnutie založené nie na nepredložení dôkazov, o ktoré Komisia žiadala dotknutý členský štát, ale na konštatovaní, že súkromný veriteľ by sa nebol správal rovnako ako orgány uvedeného členského štátu, ktoré predpokladá, že Komisia mala k dispozícii všetky relevantné okolnosti nevyhnutné na vypracovanie svojho rozhodnutia (pozri body 138 a 139 vyššie).
- 270 Napokon z judikatúry citovanej v bode 147 vyššie vyplýva, že Všeobecnému súdu prislúcha najmä preskúmať, či dôkazy, z ktorých Komisia vychádzala pri svojom posúdení, predstavujú všetky relevantné údaje, ktoré sa musia zohľadniť, a či sú spôsobilé opodstatniť závery, ktoré z nich vyvodila, pričom v zmysle judikatúry pripomenutej v bode 134 vyššie sa spresňuje, že za relevantnú sa musí považovať akákoľvek informácia, ktorá môže nezanedbateľným spôsobom ovplyvniť rozhodovací proces primerane opatrného a starostlivého súkromného veriteľa nachádzajúceho sa v situácii, ktorá je najbližšia možná situácii dotknutého verejnoprávneho veriteľa, a usilujúceho sa o zaplatenie súm, ktoré mu dlhuje dlžník nachádzajúci sa vo finančných ťažkostiach.
- 271 V prejednávanej veci je nesporné, že počas správneho konania ani Slovenská republika, ani žalobkyňa neporovnali vyrovnacie konanie a daňové exekučné konanie z hľadiska kritéria súkromného veriteľa. Zo skutočností v spise vyplýva, že žalobkyňa sa vo svojich pripomienkach k rozhodnutiu o začatí konania vo veci formálneho zisťovania obmedzila na tvrdenie, že v prejednávanej veci nebolo možné začatie daňového exekučného konania, keďže uskutočneniu takéhoto konania bráni tak začatie konkurzného konania, ako aj začatie vyrovnacieho konania. Žalobkyňa dodala, že ak by nepodala návrh na vyrovnanie, jej finančná situácia by sa bola v priebehu niekoľkých týždňov zhoršila do takej miery, že by sa bola dostala do stavu predĺženia a mala by zákonnú povinnosť podať návrh na vyhlásenie konkurzu alebo návrh na vyrovnanie. Slovenské orgány v odpovedi na túto pripomienku žalobkyne najmä spresnili, že daňové exekučné konanie sa mohlo začať po odmietnutí schválenia vyrovnaní slovenskými súdmi.

- 272 Z napadnutého rozhodnutia však vyplýva, že Komisia uskutočnila toto porovnanie daňového exekučného konania a vyrovnacieho konania z dôvodu, že prvé uvedené konanie predstavovalo pre miestny daňový úrad skutočnú možnosť pred začatím vyrovnacieho konania alebo po odmietnutí, ktoré mohol vysloviť vo vzťahu k navrhnutému vyrovnaniu (odôvodnenie 121 napadnutého rozhodnutia). V podstate dospela k záveru, že daňová exekúcia by bola viedla k vyššiemu výťažku ako vyrovanie (odôvodnenie 127 napadnutého rozhodnutia) a že súkromný veriteľ, ak by mal možnosť, by bol uprednostnil daňovú exekúciu pred vyrovaním (odôvodnenie 124 napadnutého rozhodnutia).
- 273 V tejto súvislosti Komisia v prvom rade poznamenala, že slovenské orgány a žalobkyňa majú rozdielny názor na hodnotu základného majetku daného do zábezpeky, a uviedla, že nebolo potrebné určiť, ktorá hodnota je správna (odôvodnenie 122 napadnutého rozhodnutia), pričom poznamenala, že ak by bola hodnota majetku žalobkyne v skutočnosti iba vo výške polovice hodnoty zábezpeky, znamenalo by to, že zábezpeky vyžadované pri odklade platenia od novembra 2002 do novembra 2003 boli nedostatočné. Za týchto okolností by tieto odklady s najväčšou pravdepodobnosťou nezodpovedali kritériu súkromného veriteľa. Hoci sa Komisia domnievala, že nebolo potrebné, aby určila, či tieto opatrenia predstavujú štátnu pomoc, napriek tomu uviedla, že ak už tieto odklady predstavovali štátnu pomoc, nebolo viac možné dovoľávať sa kritériu súkromného veriteľa, pokiaľ sa odložený dlh následne čiastočne odpustil (odôvodnenie 123 napadnutého rozhodnutia).
- 274 Ako však správne tvrdí žalobkyňa, pričom ani nie je potrebné preveriť, či Komisia mala právomoc vyjadriť sa k odkladu platenia od novembra 2002 do novembra 2003, je potrebné konštatovať, že tento čisto hypotetický dôvod napadnutého rozhodnutia by sám osebe nemohol opodstatniť záver, že čiastočným odpustením daňového dlhu sa žalobkyni priznala výhoda, ktorú by nemohla získať za trhových podmienok. Komisia sa totiž v tomto štádiu obmedzila na vyjadrenie domnienok, pričom však nepreskúmala otázky, ktoré sama nastolila, ani neuviedla nijaký dôkaz na ich podporu a nevyvodila pritom akýkoľvek konečný záver.
- 275 Komisia okrem toho vo svojich písomnostiach súhlasí, že otázka, či odklady platenia pred vyrovaním vôbec nepredstavovali pomoc, nie je relevantná v súvislosti so záverom, že vyrovanie predstavovalo štátnu pomoc, a že odôvodnenia 122 a 123 napadnutého rozhodnutia obsahujú nadbytočné pripomienky na odôvodnenie, z ktorého vychádza záver týkajúci sa existencie štátnej pomoci.
- 276 V druhom rade Komisia uviedla v napadnutom rozhodnutí, že aj keby hodnota základného majetku daného do zábezpeky dosahovala iba 194 miliónov SKK, súkromný veriteľ by bol napriek tomu uprednostnil daňové exekučné konanie (odôvodnenie 124 napadnutého rozhodnutia). V tejto súvislosti uviedla, že daňový úrad mohol v rámci takehoto konania priamo previesť majetok dlžníka. Podľa Komisie bola v okamihu schválenia vyrovnania hodnota obežného majetku žalobkyne, t. j. 43 miliónov SKK v skladových zásobách, najmenej 37 miliónov SKK v splatných pohľadávkach a 161 miliónov SKK v hotovosti vyššia než suma navrhnutá v rámci vyrovnania. Komisia dodala, že žalobkyňa mala základný majetok v hodnote najmenej 194 miliónov SKK (odôvodnenie 125 napadnutého rozhodnutia). Napokon uviedla, že na rozdiel od konkurzu by pri daňovej exekúcii nevznikli administratívne náklady a že vzhľadom na to, že by bola začatá a vedená samotným daňovým úradom, bolo možné predpokladať, že toto konanie by mohlo prebehnúť rýchlo (odôvodnenie 126 napadnutého rozhodnutia). Vzhľadom na tieto okolnosti Komisia dospela k záveru, že daňová exekúcia by bola viedla k vyššiemu výťažku než vyrovanie (odôvodnenie 127 napadnutého rozhodnutia).
- 277 V tejto súvislosti je najskôr potrebné uviesť, že posúdenie Komisie vychádza z prevzatia ocenení uskutočnených v súvislosti s konkurzom.
- 278 Ako však vyplýva zo záveru uvedeného v bode 201 vyššie, toto ocenenie nie je z právneho hľadiska dostatočne podložené skutočnosťami zo spisu.

- 279 Následne pokiaľ ide o dĺžku daňového exekučného konania, Komisia sa obmedzila na „[predpoklad], že by sa realizovalo rýchlo“, najmä v porovnaní s konkurzným konaním, keďže by bolo začaté a vedené samotným daňovým úradom. Naproti tomu Komisia nijako nehodnotila túto dĺžku, či už za okolností prejednávanej veci alebo prinajmenšom v priemere vzhľadom na etapy konania upravené slovenským právom. Komisia vo svojich písomnostiach okrem iného uznáva nedostatočnosť dostupných dôkazov o dĺžke daňového exekučného konania.
- 280 Pritom je potrebné pripomenúť, že dĺžka konania predstavuje okolnosť, ktorá môže nezanedbateľným spôsobom ovplyvniť rozhodovací proces súkromného veriteľa (pozri v tomto zmysle rozsudok Frucona Košice/Komisía, už citovaný v bode 21 vyššie, EU:C:2013:32, bod 81).
- 281 Napokon je potrebné pripomenúť, že podľa judikatúry postavenie podniku príjemcu môže predstavovať relevantný prvok pri celkovom posúdení podmienok uplatnenia kritéria súkromného veriteľa (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudky Westdeutsche Landesbank Girozentrale a Land Nordrhein-Westfalen/Komisía, už citovaný v bode 56 vyššie, EU:T:2003:57, bod 251, a z 30. júna 2015, Holandsko a i./Komisía, T-186/13, T-190/13 a T-193/13, EU:T:2015:447, bod 88).
- 282 Hoci pritom žalobkyňa v správnom konaní uviedla, že daňové exekučné konanie by sa možno muselo prerušiť, keďže by jej mohla vzniknúť povinnosť podať návrh na vyhlásenie konkurzu na svoj majetok vzhľadom na zhoršenie jej finančnej situácie, Komisia v napadnutom rozhodnutí nijako nezohľadnila túto okolnosť, ani nezhodnotila vyhliadky, ktoré mohlo mať v prejednávanej veci daňové exekučné konanie vzhľadom na tieto okolnosti. Túto vadu nemožno odstrániť namietaním pred Všeobecným súdom, že toto tvrdenie žalobkyne je čisto špekulatívne.
- 283 Okrem toho je potrebné dodať, že pokiaľ ide o trovy daňového exekučného konania, Komisia sa uspokojila s tvrdením, že toto konanie by na rozdiel od konkurzného konania nevedlo k vzniku administratívnych nákladov. Naproti tomu z napadnutého rozhodnutia nijako nevyplýva, žeby Komisia preskúmala otázku, či daňové exekučné konanie mohlo byť spojené s nákladmi akejkoľvek povahy. Nezaoberala sa ani ich prípadným vplyvom na sumy, ktorú by bolo možné získať v rámci takéhoto konania.
- 284 Je teda zrejmé, že v deň prijatia napadnutého rozhodnutia Komisia nemala k dispozícii vecné dôkazy, ktoré by jej umožnili potvrdiť, že súkromný veriteľ by si bol 9. júla 2004 zjavne zvolil daňové exekučné konanie.
- 285 Tento záver platí bez toho, aby bolo potrebné preskúmať ostatné tvrdenia žalobkyne, ktoré sa v podstate týkajú možnosti a pravdepodobnosti priameho predaja v rámci daňového exekučného konania, hodnoty majetku, ktorú by prípadne určil znalec, použitia údajov určených v rámci ocenenia pravdepodobného výťažku z predaja majetku v rámci konkurzného konania, zákonných prahových hodnôt uplatňujúcich sa v prípade daňového exekučného konania a ich vplyvu na možnosť prevodu majetku za sumy uvedené Komisiou, konkurzu L. a nebezpečenstva krátenia majetku žalobkyne.
- 286 Záver vyvodенý v bode 284 vyššie nie je spochybnený tvrdeniami Komisie.
- 287 Po prvé Komisia poznamenáva, že podľa judikatúry žalobkyni prislúcha jednoznačne preukázať na základe objektívnych a overiteľných dôkazov, že dotknutý členský štát neposkytol spornú výhodu vo svojom postavení hospodárskeho subjektu, ale že ju bolo možné získať na trhu. Dodáva, že pristúpila k porovnaniu obidvoch konaní jedine na základe dôkazov, ktoré mala k dispozícii, a že nemala k dispozícii dôkazy, ktoré žalobkyňa mohla poskytnúť na podloženie svojho stanoviska, že daňové exekučné konanie by bolo menej výhodné než vyrovnanie.
- 288 Vzhľadom na judikatúru citovanú v bodoch 138, 139, 141 a 269 vyššie je však potrebné uviesť, že pokiaľ Komisia uplatňuje kritérium súkromného veriteľa s cieľom porovnania daňového exekučného konania a vyrovnacieho konania a v podstate konštatuje, že súkromný veriteľ by bol uprednostnil prvé uvedené

konanie pred druhým, nemôže sa uspokojiť s vyslovením nepodložených a neoveriteľných domniek z dôvodu, že nemá k dispozícii dostatočné informácie. Nemôže sa ani oprieť o judikatúru týkajúcu sa uplatniteľnosti tohto kritéria, z ktorej vyplýva, že dotknutému členskému štátu alebo dotknutej osobe, ktorá sa ho dovoláva, prislúcha preukázať, že sporné opatrenie vychádzalo z postavenia uvedeného členského štátu ako hospodárskeho subjektu, aby odôvodnila skutočnosť, že vzhľadom na neexistenciu takýchto dôkazov sa uspokojila s vyvodzovaním nepresných dôsledkov v štádiu uplatnenia tohto kritéria.

- 289 Po druhé, záver vyvodený v bode 284 vyššie nie je spochybnený ani tvrdeniami Komisie uvedenými v odpovedi na tvrdenia uvedené žalobkyňou. Tieto tvrdenia Komisie sa v podstate týkajú možnosti a pravdepodobnosti priameho predaja v rámci daňového exekučného konania, hodnoty majetku, ktorú by prípadne určil znalec, použitia súm určených v rámci ocenenia pravdepodobného výťažku z predaja majetku v rámci konkurzného konania, konkurzu L., zákonných prahových hodnôt uplatňujúcich sa v prípade daňového exekučného konania a napokon nebezpečenstva krátenia majetku žalobkyne.
- 290 Na jednej strane je pritom potrebné poznamenať, že záver vyvodený v bode 284 vyššie sa opiera jedine o konštatovanie, že Komisia nemala k dispozícii vecné dôkazy umožňujúce jej potvrdiť, že súkromný veriteľ by si bol 9. júla 2004 zjavne zvolil daňové exekučné konanie. Na druhej strane tento záver vyplývajúci z vyhovenia tvrdeniam žalobkyne založeným na tom, že Komisia, ktorej prislúchalo preukázať, že v prejednávanej veci neboli splnené podmienky kritéria súkromného veriteľa, nevyhodnotila dĺžku a náklady, ako aj jej vlastnú ekonomickú situáciu v rámci porovnania daňového exekučného konania a vyrovnacieho konania, bol vyvodený bez toho, aby bolo potrebné preskúmať ostatné tvrdenia predložené žalobkyňou uvedené v bode 285 vyššie. Keďže pritom tvrdenia Komisie uvedené v bode 289 vyššie boli predložené v odpovedi na tieto posledné uvedené tvrdenia žalobkyne, v každom prípade nemôžu viesť k vyvráteniu záveru vyvodeného v bode 284 vyššie.
- 291 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy je štvrtý žalobný dôvod, ktorý uviedla žalobkyňa, dôvodný.
- 292 V dôsledku toho a najmä vzhľadom na závery uvedené v bodoch 236 a 291 vyššie je potrebné zrušiť napadnuté rozhodnutie.

O trovách

- 293 Podľa článku 134 ods. 1 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Komisia nemala vo veci úspech, je opodstatnené uložiť jej povinnosť nahradiť trovy konania, vrátane trov konaní o nariadenie predbežného opatrenia, v súlade s návrhom žalobkyne.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (druhá komora),

rozhodol a vyhlásil:

- 1. Rozhodnutie Komisie 2014/342/EÚ zo 16. októbra 2013 o štátnej pomoci SA.18211 (C 25/2005) (ex NN 21/2005) poskytnutej Slovenskou republikou v prospech Frucona Košice, a.s. sa zrušuje.**
- 2. Komisia znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania vynaložené spoločnosťou Frucona Košice, vrátane trov konaní o nariadenie predbežného opatrenia.**

Martins Ribeiro

Gervasoni

Madise

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 16. marca 2016

Podpisy

Obsah

Okolnosti predchádzajúce sporu	2
Vývoj situácie žalobkyne a vyrovnacie konanie	2
Správne konanie	3
Pôvodné rozhodnutie	3
Konanie pred Súdom prvého stupňa a Súdny dvorom	3
Napadnuté rozhodnutie	4
Konanie a návrhy účastníkov konania	5
Právny stav	6
O prvom dôvode založenom na porušení práva na obhajobu	6
O druhom žalobnom dôvode založenom na nesprávnom posúdení týkajúcom sa odôvodnenia 83 napadnutého rozhodnutia	11
O treťom žalobnom dôvode založenom na nesprávnom právnom posúdení a skutkovom pochybení týkajúcom sa záveru, že konkurzné konanie bolo výhodnejšie než vyrovnanie	17
Úvodné pripomenutie judikatúry	18
O dôvodnosti hodnotenia výťažku z prevodu majetku žalobkyne v rámci konkurzu (druhá skupina tvrdení)	21
O dôvodnosti posúdenia dĺžky konkurzného konania a jej vplyvu na voľbu súkromného veriteľa (tretia a piata časť tvrdení)	29
O štvrtom žalobnom dôvode založenom na nesprávnom právnom posúdení týkajúcom sa záveru, že daňová exekúcia bola výhodnejšia než vyrovnanie	32
O uplatniteľnosti kritéria súkromného veriteľa v súvislosti s porovnaním daňového exekučného konania a vyrovnania (prvá a druhá skupina tvrdení)	32
O uplatnení kritéria súkromného veriteľa v súvislosti s porovnaním daňového exekučného konania a vyrovnania (tretia a šiesta skupina tvrdení)	34
O trovách konania	42